

Giới thiệu Liệu Ta Còn Gặp Lại

Bạn đang theo dõi truyện Liệu Ta Còn Gặp Lại của tác giả Hín Kim Ngọc, câu chuyện xuyên không nữ cường nói đến một cuộc xuyên không của 2 chị em tên Hín Kim Phụng và Hín Kim Ngọc khi một lần đi tham quan hoàng cung ở Bắc Kinh TQ.

Sau khi họ xuyên không đến thời đại Vương Triều cách đây khoảng 1000 năm, họ đã gặp được và quen biết với 4 người tên Vương Tuấn Khải, Vương Nguyên.

Dịch Dương Thiên Ti và Vòng Kim Ngân. Tất cả bọn họ đã trở thành bạn và trong đó tình cảm của Vương Tuấn Khải cùng với Hín Kim Phụng, Vương Nguyên và Hín Kim Ngọc sẽ là những câu truyện online tình hài hước, lãng mạn sẽ được diễn ra.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra khi bên cạnh họ là những con người tàn ác máu xám đen như Trần Nhi Tố Nga và Lương Mĩ Hạnh thì phải làm sao....

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thời Đại Vương Triều

"Này lạ lên trẻ rồi! Muốn ký sổ?" Tiếng của Hín Kim Phụng vang lên một cách bình thản.

Hín Kim Ngọc hiện đang mang trên người một cái áo màu trắng tinh, viền của hai bên ống tay là hai màu trắng, nâu đỏ ca rô kẻ xọc, xen kẽ với nhau, kết hợp với đó là một cái váy màu cũng như vậy, là bộ đồng phục ở trường của hai chị em họ đang theo học. Bây giờ, nàng đi ra với một khuôn mặt hết sức còn buồn ngủ nhưng vẫn cất tiếng nói một câu chậm chạp.

"Rời rồi! đã xuống! Nói mãi" Chắc bởi vì ở bên cạnh Phụng đã nhiều năm nên cách nói của cả hai cũng đã ảnh hưởng lẫn nhau ít nhiều. Cả hai đều phát ra một cổ khí lạnh khi nói, nhưng vẫn là Phụng lạnh hơn.

"Ăn nhanh đi rồi đến trường." Hín Kim Phụng như không nghe thấy câu sau, quay lại nói xong là lên phòng lấy cặp sách.

"Chị! Đạp nhanh lên sắp trễ rồi, còn 7 phút" ngồi đằng sau, Ngọc vừa hối vừa la khi trên đường đến trường mà không hề biết người đằng trước mình đang như thế nào.

"Đừng có hối."

Nghe Phụng nói tuy mặt lạnh nhưng vẫn không hiện lên một chút gì gọi là giận dữ cả. Xong Ngọc cũng chả dám nói gì chỉ biết cười cười, cái tay thì làm những động tác xin lỗi.

.....

"Học vui về. Bye bye" Hín Kim Ngọc quay lại chào chị rồi chạy thẳng về lớp

"Ra về đi." Hín Kim Phụng nói to cho Ngọc nghe thấy rồi cũng chạy về lớp.

TẠI LỚP CỦA NGỌC

"Phù. Tí nữa là trễ rồi." Hín Kim Ngọc thở hắt hắt rồi đi vào chỗ. Vừa mới ngồi xuống

"Ngọc! Sao hôm nay cậu đi trễ vậy?" Chí Hoành chạy đến chỗ nàng hỏi

"À, hôm nay xảy ra một chút chuyện."

"Oh, đã học bài chưa, mình có linh cảm hơi xấu." Chí Hoành chợt nhớ liền nói với nàng.

"Đã ôn qua không cần lo." Nàng vừa dứt lời cô Bích bước vào lớp nói

"Các em trật tự nào. Ok, gấp sách vở lại chúng ta kiểm tra 15 phút."

"Ồi không..." Cả lớp bắt đầu la lên la xuống nhưng vẫn phải gấp sách vở kiểm tra.

SAU 5 TIẾT HỌC ĐẦY GIAN KHỔ, MỆT NHỌC

"Ngọc, đi ăn kem không?" Chí Hoành chạy lại chỗ nàng đang đứng trước cửa lớp cười nói

"Không, mình có hẹn với chị nên cậu đi ăn một mình có được không?" Nàng suy nghĩ 1 hồi rồi nói

"Uk vậy cũng được. Thôi mình về trước nha, có gì mình gọi điện cho cậu." Chí Hoành nói xong rồi bước đi về trước.

"Uk, bye bye" Nàng vẫy tay chào rồi một người, một balo bước thẳng ra cổng trường. Nàng nhìn qua nhìn lại thì thấy Hín Kim Phụng dắt xe ra. Nàng nói "Chị lâu vậy? Bộ có anh nào đợi chị, mà ra lâu thế trưa rồi đó."

"Uk uk, có anh này chờ tôi nè." Phụng chỉ vào nàng cười nói

"Thôi thôi, không nói nữa để em chở chị đến siêu thị rồi về ăn cơm. Em đói lắm rồi!" Nàng nói xong thì leo lên xe và đi đến siêu thị

"Cái này là em nói, không phải chị nói à."

"Ừm, đã biết. Chúng ta đi," Nhìn thấy Phụng gật đầu liền nói tiếp "Giờ đi được chưa. Em đói...". Hai người nói xong liền đạp xe hướng về phía siêu thị mà đến.

~~~~~TẠI SIÊU THỊ~~~~~

"CHỊ À! LÀM CANH HÁ CÀO ĂN ĐI..." Nàng đi đằng sau mẹ theo nói

"Làm lâu lắm, với lại không phải em nói là đang đói lắm sao. Làm món...hầm xương đi. Ahhhh, vậy cũng đợi lâu lắm hay làm đại món cái ngọt xào với canh cá ha." Phụng vừa nói vừa đi đến chỗ hàng rau.

"Um... Vậy cũng được. Mà tối phải nấu canh há cào đó." Nàng ngẫm nghĩ 1 lúc rồi nói ra được quyết định.

Ở NHÀ

"RENG RENG..."Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nàng từ sau bếp phụ chị nấu ăn nghe vậy chạy ra bắt máy: "Alo, Ngọc xin nghe"

"....."

"Dạ rồi rồi. Con sẽ tranh thủ về sớm. Mẹ đừng lo."

"....."

"Dạ tạm biệt mẹ."

Tiểu Ngọc cúp máy xong thì chạy vào bếp thì thấy Phụng đã dọn xong xuôi rồi nên nàng cũng đi rửa tay rồi ra ăn. Vừa ngồi xuống bàn nàng nói: "Ah chị, mẹ nói mai chủ nhật tranh thủ về nhà chơi."

"Uk, để chị sắp xếp rồi mai chị em mình về. Ăn đi."

Ăn cơm trưa xong thì nàng đi thẳng lên phòng sắp xếp quần áo xong rồi nhất máy gọi cho Chí Hoành: "Alo, Hoành hả? Mai mình không đi chơi được rồi"

"Sao vậy?"

"Mai mình phải về BẮC KINH nên không đi được"

"Thôi cũng được, để cậu về đó còn có chuyện kể cho mình nữa chứ... Mình đâu giám giữ đứa con yêu quý của di lại đâu. Di mà biết chắc mình chết."

"Haha, vậy thôi có gì mình về đến nơi gửi hình cho cậu xem. Bye bye"

~~~~~BẮC KINH~~~~~

"A, lâu lắm rồi mới về lại đây. Chị lát đi chơi." Nàng hí ha hí hửng nói với người đi trước

"Rồi, có gì về rồi tính." Phụng thờ dài rồi đón taxi về nhà

.....

"Mẹ, lâu rồi không gặp. Mẹ với papa có khỏe không? Con với chị khỏe lắm." Nàng chạy đến ôm mẹ rồi hỏi, xong quay sang papa ôm một cái nữa.

"Mẹ khỏe. Chắc con mệt với con bé này lắm nhỉ." Mẹ nàng nhìn sang Phụng rồi nói với một giọng điệu khá là chăm chọc.

Phụng quay sang ôm papa rồi ôm mẹ nói "Dạ mệt lắm. Nó tối ngày không kiếm chuyện là không chịu được à. Mà mẹ này, lát con với nó đi chơi ở HOÀNG CUNG chơi, papa với mẹ đi luôn không?"

"Thôi hai đứa đi đi để mẹ nấu ăn trưa rồi mấy đứa về ăn."

"Dạ vậy con với chị lên phòng tắm rửa xong rồi đi nha mẹ." Nói xong nàng liền chạy lên phòng

HOÀNG CUNG

"Chị, nhanh lên, nhanh lên." Nàng chạy trước kêu Phụng

"Rồi, từ từ thôi té đó" Phụng chạy theo đằng sau lo lắng cho nàng liên vọng to bảo

"Chị ơi, cái này đẹp lắm nè" Nàng chỉ vào cái hộp, vừa đúng lúc đó Phụng chạy tới nắm vào tay nàng chuẩn bị đi thì nàng đụng vào cái hộp...

"AAAAAAA..."tiếng của nàng và Phụng vang lên và biến mất. Khi mọi người đến nơi thì không thấy ai ở đó cả.

Hiện giờ 2 người đang trong dòng thời gian và không ngừng là một tiếng nào.

"Bịch" Cả hai không biết từ đâu rơi xuống ngay tại một cái cây gần hồ. Bấy giờ khi nghe thấy tiếng động lớn mọi người xung quanh ai cũng nhìn chúng tôi với những ánh mắt vô cùng kì quái.

Vì sao. Bởi vì hiện tại nàng đang mang một bộ đồ hết sức khác với họ và cũng không kém phần dễ thương. Đó là một cái áo màu trắng với họa tiết là hình con sói đang đi với dòng chữ "vậy hoi đi nha" và cùng với nó là chiếc váy có hai dây vòng qua vai. Còn Phụng thì có phần chững chạc hơn, một cái áo sơ mi trắng tay dài kết hợp cùng với cái váy màu cà phê sữa ôm sát phần trên và loe ra ở phần giữa đến cuối và thêm vài cái nút đính trên đó nữa. Bên hông của nàng là một cái ví bắt chéo người.

Sau cú rơi đau đớn nàng và Phụng đứng dậy thì thấy mọi người ăn mặc lạ giống như thời xa xưa đang nhìn mình. Nàng và Phụng lắc đầu nhìn qua nhìn lại để ý xem có máy quay hay đoàn quay phim nào không rồi liền đi đến chỗ của một cô gái hỏi "Xin chào, cô ơi! Cho tôi hỏi ở đây đang quay phim hả?"

"Cô đang nói gì vậy" cô gái ngạt nhiên trả lời

"Vậy đây là đâu?" Phụng lo lắng hỏi

"Đây là hồ Ước Nguyên."

"Hồ Ước Nguyên, Vậy đây là thời..." Nàng ấp a ấp úng nói rồi quay sang Phụng

"Đây là Thời Vương Triều." Cô gái thân nhiên trả lời

"Hả? Thời Vương Triều." Cả hai người đồng thanh la lớn.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cuộc Gặp Bất Ngờ (1)

Sau khi hét xong đã làm mọi người xung quanh giật mình vì tiếng hét vàng oanh của bọn họ. Sau một hồi choáng ngợp, mọi người bình tĩnh lại thì thấy họ đã đi ra xa ở một khoảng trống vắng kia để nói chuyện.

"Chị bây giờ làm sao đây? Đây là thời đại nào làm sao chúng ta biết được. Hay đây là một thế giới khác. Ba mẹ mà không thấy mình về chắc lo lắm." Nàng bây giờ hai mắt đã phủ 1 lớp sương hồng, nhìn Phụng mà nói

"Tại ai mà chúng ta mới ra nông nổi này hả?" Phụng quay lại quát thẳng lên mặt nàng, rồi thấy khuôn mặt nàng như vậy mới sực ra gì đó rồi nói "Được rồi, ai biểu em ham chơi thích đụng này đụng nọ chỉ để xảy ra như thế này. được rồi, đừng có khóc hay là chúng ta vào thành đi ha."

"Nhưng chúng ta ăn mặc như vậy chị cũng thấy đó, mọi người nhìn chị em mình như thể là sinh vật lạ hay sao? Hay là mình đến nhà nào đó xin hay mượn một bộ đồ mặc đỡ nha chị." Nàng cũng bình tĩnh lại nói

"Vậy cũng được nhưng chị sợ là không ai cho thôi." Phụng trả lời xong thì thấy từ xa có một bác gái nhìn chằm chằm cũng tầm 40-45t đang đi tới, hình như bác đã nghe được cuộc đối thoại của họ cũng ân cần nói "Hai con có lạnh không? Ăn mặc như vậy dễ bị cảm lắm đó, hay là 2 con tới nhà của ta đi. Ở nhà ta cũng có đứa con gái lớn hơn các con một chút à nhưng chắc y phục cũng vừa hai con đó."

"Bác..À không bá mầu à, không biết như vậy có làm phiền bá mầu quá không ạ!" Chị cũng ậm ừ nói với bác như vậy. Chợt nhớ ra đây là một thời đại khác nên mới nói theo kiểu xưa.

"Không sao đâu, hai con cứ đi theo ta." Bác chỉ cười hiền hậu nhìn họ

"Vậy thì ngại quá. Cảm ơn bá mầu nhiều ạ!" Nàng tươi cười nói rồi quay sang Phụng cùng nhau đi theo bác.

Bây giờ ở cổng thành có rất nhiều người. Họ đi đến cổng thành thì bao nhiêu cặp mắt cũng đổ dồn vào nàng và Phụng khi đang đi cùng bác, trong khi đó nàng cùng Phụng thì vừa đi vừa ngó xung quanh nên không để ý mọi người đang nhìn mình. Trong đầu chỉ chỉ hiện lên một câu hỏi "Thời xưa cảnh như vậy há ta, còn đẹp hơn trong phim và sách nhiều."

Đi được 1 lúc thì đến 1 con đường nhỏ bên phải, thấy bác ấy cũng đi vào rồi, bước vào 1 căn nhà thì họ cũng bèn gót theo đến trước cửa thì hai mắt trở ra nhìn cảnh vật trước mắt mình. Hiện giờ trước mắt bọn họ là 1 cái sân cũng gọi là rộng và chính giữa sân gần góc cây là 1 bộ bàn ghế bằng gỗ nhìn thì cũng giống trong phim nhiều, gần đó thì là nhà bếp. Nhìn vào là thấy ngay trước có 1 giấy tờ, giấy ốt treo trước đó.

Bác gái từ trong nhà bước ra cùng với 2 bộ đồ khá là đẹp. Đi đến đưa cho hai chị em bảo là "hai con đi vào tắm rửa thay đồ rồi ra đây ta xem có vừa không."

"Dạ." Phụng trả lời bác rồi quay sang nói với nàng "Từ xưa đến nay nhỏ phải nhường lớn, nên chị đi trước lát nữa chị xong thì em vào. Ok"

"...Ok, mà chị phải nhanh lên đó" Ngọc suy nghĩ một hồi rồi trả lời

"Ừm" Phụng vừa nói xong là bước vào phòng tắm theo sự chỉ dẫn của bác

~~~~~30' trôi qua~~~~~

"Chị làm cái gì mà lâu vậy?" Nàng ngồi đợi ngay ghế thấy Phụng lâu ra quá nên la lên. Vừa nói xong liền thấy Phụng bước ra. Bây giờ Phụng đang mang một bộ đồ màu hồng sữa nhìn rất hợp với Phụng.

"Có gì mà la giữ vậy?" Phụng bước ra và nói một câu hết sức là ...tĩnh

"Có chứ sao không, chị làm gì mà lâu vậy hả?" Ngọc đứng dậy cầm theo bộ đồ đi đến gần Phụng nói lớn

"Em nói chị? Được, chị không tin là em tắm nhanh hơn chị." Phụng ngược mặt lên trời nói 1 cách thách thức

"Chị không tin? Ok, nếu em nhanh hơn thì chị tính sao?" Ngọc đáp lại mà mặt cười rất gian

"Hào. Nếu em ra nhanh hơn chị thì...thì...thì chị sẽ dắt em ra thành chơi. OK?"

"Nhớ giữ lấy lời" Nàng đưa tay ra hiệu móc ngéo trước mặt Phụng

"Được thôi" Phụng cũng đưa tay ra móc lại. Vì nàng biết là đứa em của mình nói là làm rất hiếm khi thất hứa hoặc thua ai cả, trừ khi không có người thách thức.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Cuộc Gặp Bất Ngờ (2)

Ở bên kia bác gái ngồi nghe hai cô gái này nói mà đầu óc trống rỗng không hiểu gì cả mà mặt vẫn cười nhìn Ngọc bước vào nhà tắm rồi nhìn sang Phụng nói "Hình như lát nữa hai đứa ra thành chơi phải không?"

"Dạ mà có gì không bá mầu?"

"À ta muốn hỏi hai con một vài chuyện thôi...Con ngồi đi"

"Dạ vậy con xin phép"

"Hai con đến từ đâu vậy?"

"Dạ từ.... Bắc Kinh. Con nói vậy chắc bá mầu không biết đâu." Phụng ngó trời ngó đất ậm ừ nói.

"Vậy con nói ta không hiểu thì thôi.Mà 2 đứa là chị em ruột hả?"

"Dạ, àh con quên giới thiệu với bá mẫu, con họ Hín tên Kim Phụng. Là tỷ tỷ của muội ấy".Phụng chỉ thẳng vào nhà tắm xong nói tiếp" còn đứa ở trong kia tên Kim Ngọc. Bá mẫu cũng có thể gọi tui con là tiểu ngọc và tiểu Phụng ạ"

"Vậy cũng được, mà tiểu Phụng này năm nay con với tiểu Ngọc bao nhiêu tuổi rồi?"

"Con nay 17 tuổi, còn ngọc 15 tuổi" Tiểu Phụng nói xong rồi chợt nhớ cái gì đó" Hồi nãy, bá mẫu nói là bá mẫu có đứa con gái, tỷ ấy tên gì, năm nay bao nhiêu tuổi ạ?"

"Con bé tên là Mộc Lan, Lan tròn 19 tuổi rồi"

"Hình như mình có nghe cái tên này ở đâu rồi thì phải"Tiểu Phụng lẩm nhẩm trong miệng, nhưng bác ấy lại nghe được "con đã gặp qua con gái của ta rồi sao?"

"Dạ chưa, chưa đâu ạ chúng con mới xuống đây ạ, làm sao gặp được ạ"Tiểu Phụng trời

"Con nói cũng đúng ' Bác cười

~ Hai người nói chuyện rồi cũng qua 15 phút~

Tiểu Ngọc từ trong nhà tắm bước ra với 1 bộ đồ màu xanh da trời rất đẹp, với tóc được buộc kiểu rất hợp với thời đại này. Mặt mày tươi cười bước đến chỗ bá mẫu hỏi"bá mẫu à! Hai bộ này do bá mẫu may sao? Nó đẹp quá trời luôn"

"Không phải. là Mộc Lan nó may đó"bác nhìn tui bước ra và gật gù cười tươi" Đúng là 2 chị em nó xinh đẹp nên mang bộ nào cũng đẹp cả" Bác suy nghĩ nhưng vẫn nhìn họ

Tiểu Ngọc đến chỗ Phụng đang ngồi. Nhìn qua thấy Tiểu Ngọc đến là Phụng đã hiểu con bé này nôn đến cỡ nào rồi, nàng đứng lên quay lại nói với bá mẫu" Bá mẫu giờ chúng con xin phép đi trước ạ"

Bá mẫu thấy 2 chị em chuẩn bị đi thì tới trước mặt nói " 2 con có thể ở lại đây với ta được ko ?Ta thấy 2 con là người vùng xa đến chắc chưa lo đc nhà cửa với lại ta thấy 2 con rất hợp với ta nên 2 con có thể ở lại ko?"

Bác nói như vậy làm 2 chị em nhớ ra 1 điều rất quan trọng thế là 2 chị em suy nghĩ [Minh mới xuống đây quả thật không kiếm đc nhà ở đâu mà ở đây chắc cũng nhận lời đi chứ giờ biết đi đâu] thế là Tiểu Ngọc nhảy tung đến trước mặt bác gái nói"bá mẫu nói có thật không ạ?"

Bác gật đầu cười tươi " thật"

"vậy cho tui con cảm ơn ạ! sau này tui con phải làm phiền gia đình bá mẫu rồi" Phụng đến gần tươi cười nói với bác. Đúng lúc đó

"Mẹ, con về rồi.Hôm nay ngoài chợ có nhiều to, tầm đẹp lắm, con đem về 1 ít để mình may thêm y phục vài bữa nữa mình mở cửa tiệm với lại hôm nay có....."

"Cô à! AAAAAAAAAAAAAA.....rầm!"cả 2 người cùng ngã

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thân Phận Cao Quý

"A, chị không sao chứ?" Tiểu Ngọc chạy đến bên Phụng khi nghe thấy tiếng la và cả bác gái cũng chạy đến chỗ người vừa mới đụng trúng Phụng.

"Đau quá. Chị không sao."Phụng ôm cái đầu đứng dậy "Này, cái người kia đi không nhìn đường hay sao mà đụng trúng tôi zậy?"

"Ah, xin lỗi. Tôi vội quá, xin lỗi," Người nam nhân đó đứng dậy nói liên tục nhưng mắt vẫn nhắm nghiền chắc còn đang chóng mặt.

"Anh thái độ như vậy là sao. Đam trúng tỷ tỷ của tôi rồi mà xin lỗi còn không mở mắt để nói vậy mà là thành ý sao?"Tiểu Ngọc diu chị đứng dậy xong rồi quát lớn

"Cô nói vậy thì cô thử đụng trúng giống zậy đi rồi coi cô còn thấy gì không."

"Thôi thôi được rồi hai đứa đừng có gây nữa. Tam Bảo con không sao chứ. Ngồi xuống nghỉ đi hai con" Bác gái hỏi han tên kia xong rồi sang nói với Phụng

Bác gái vừa nói xong cả 5 người cùng nhau đi đến chỗ bàn ghế ngồi xuống. Vừa ngồi xuống Mộc Lan đặt giò xuống hướng Tam Bảo "Đệ đây, đi đứng không nhìn đường gì hết" Xong cô nhìn sang hai chị em họ rồi hỏi mẹ cô "Mẹ hai người này là..."

"À đây là Hín Kim Phụng, còn đây là Kim Ngọc em của Tiểu Phụng. Từ nay hai đứa nó sẽ ở đây với chúng ta."

"Uk Chào hai muội, ta là Trần Mộc Lan còn đệ ấy họ Dương tên Tam Bảo. Đệ ấy là hàng xóm của chúng ta. Tam Bảo! Đệ mau chào hỏi đi"

"Chào tôi là Tam Bảo...không biết phải xưng hô với hai người như thế nào đây. Tôi xin mạo muội hỏi hai người năm bn tuổi vậy?" Tam bảo nói chuyện mà cứ ậm ừ hoài với lại nói tàng nhìn Phụng rồi nhìn đầu đó không chứ không nhìn Tiểu Ngọc chắc còn đang tức...chắc vậy.

"Tôi nay 17t còn Tiểu Ngọc 15t."

"Vậy phải xưng là Tiểu Phụng tý rồi. Năm nay đệ 16t rồi, vậy nên tý cứ gọi đệ là Tam Bảo đi." Tam Bảo vui vẻ nói mà không hề để ý Tiểu Ngọc đang ngồi bên Phụng, giống như coi nàng không tồn tại vậy.

Tiểu Ngọc ngồi ngó nghiêng ngó dọc chán nản khi không có ai nhắc đến mk nữa giống như người vô hình nên bực bội nhìn Phụng "Ra thành chơi."

phụng nghe vậy chợt nhớ tới lời hứa với nàng "Được rồi em đợi thêm một chút nữa nha."

"Đợi chút nữa chắc cũng trưa luôn rồi."

"Này, nhóc con nguoi đừng nói nữa được không, để cho người lớn nói chuyện, đừng có xía vào." Cái tên Tam Bảo nói một tràn vào mặt nàng rồi quay lại nói tiếp.

Nàng nghe vậy bực bội đứng dậy đi vào nhà. Bây giờ, nàng rất muốn có một không gian riêng và bật nhạc thật to để không cần nghe người khác nói gì nữa. Nhưng bây giờ ở đây không có máy nghe nhạc cũng không phải là thế kỷ 21 nên cứ đi một mạch vào nhà cho chắc như vậy cũng đâu có nghe họ nói gì. Thấy nàng đi vào, bác Trần (là Bác gái đó) bắt đầu đứng dậy đi vào theo để cho 3 người bọn họ ngồi đó nói tiếp. Khi vào đến phòng nghĩ cho khách thấy nàng ngồi cách bàn hạm hực uống nước.

"Sao vậy, thấy không ai nhắc con là tức chạy vào đây lấy nước làm địch mà trút giận sao?"

"Dạ không phải, tại tý tý hứa với con là đi ra thành chơi. Nhưng bây giờ lại ngồi đó nói chuyện không quan tâm con. Híc"

"Vậy thì..." Bác đang nói thì có giọng phía sau vang lên

"Bây giờ cũng trưa rồi, hai tý muội với Tam Bảo ở đây dùng bữa trưa xong rồi đợi tới tối hẵng đi chơi."Mộc Lan tý cùng 2 người kia đi vào nói.

"Nhưng đợi đến tối đâu còn ai mở cửa hay có náo nhiệt nào đâu mà đi hà tý?"

"Nguoi yên tâm đi. Hôm nay là đại hội hoa đăng nên tối còn náo nhiệt hơn bây giờ nhiều. Có gì ta đưa nguoi cùng với Tiểu Phụng tý và Mộc Lan tý đi."Tam Bảo đi đến bên cánh cửa khoanh tay tựa vào cửa nói.

Nàng ngược lên nhìn mọi người "Thật không?"

"Thật" Mộc Lan với Tiểu Phụng nhìn nhau trả lời

"Vậy thì được. Từ nay đến tối nguoi..." nàng tươi cười chỉ vào Tam Bảo "giúp ta làm một cái hao đăng đi. ta không biết làm" Nói xong nàng ngó ngang, ngó dọc như đang tìm kiếm gì đó.

Vừa nói xong Bác cùng với Mộc Lan và Tiểu Phụng đi về hướng nhà bếp. Hiện tại trong phòng chỉ còn hai người bọn họ. Họ vừa đi không lâu trong phòng liền bắt đầu tĩnh lặng 1 cách lạ thường. Hai người nhìn nhau một lúc rồi nàng hướng cửa sổ đứng dậy đi ra ngó nghiêng ngó dọc.

Tam Bảo thấy vậy cũng đi đến khung cửa kế bên chỗ nàng ngó "Nguoi đang tìm gì vậy?"

"Nguoi có thấy mấy cây tre đó không?"

"Rồi sao? Nguoi muốn làm gì?"

"Đi theo ta." Nói xong nàng xoay người bước đi

"Rốt cuộc nguoi muốn làm gì?" Tam Bảo quay lại hỏi. Nhưng nàng vẫn hướng cửa mà đi tiếp. Tam Bảo nhìn một hồi rồi vô thức cười một cái, làm lộ ra một nụ cười ngầy ngất lòng nguoi và khuôn mặt tuy nâu nhưng dễ thương, đẹp trai đến lạ thường.

~~~~THỜI GIAN TRÔI QUA TỐI CHIỀU~~~~

"Mộc Lan tý, đệ về trước đây có gì canh tý mọi người ra cây đa gần miếu Thổ Địa đợi đệ rồi đi chơi nha. Nhớ đó" Tam Bảo đứng dậy quay lại nói xong chào mọi người rồi về.

Trên đường đi Tam Bảo đột nhiên rẽ vào 1 quán ăn trong hẻm nào đó trông rất mờ ám. Lúc ra theo sau Tam Bảo là 1 con Bạch ngựa nhìn sơ sơ qua là biết nó sang và khỏe cỡ nào rồi. Tam Bảo leo lên lưng ngựa rồi phóng về phía Hoàng Cung mà đi đến.

Vừa đến đầu cửa cung thì có một tên thị vệ ra chắn. Tam Bảo hiểu ý liền đưa ra từ trong túi một cái cẩm thạch theo thời đó gọi là....LỆNH BÀI Thấy nó cả đoàn thị vệ đều quỳ rạp xuống đất "Nhị a ca cát tường."

"Được rồi các người đứng dậy hết đi" Nói xong rồi cái người được gọi là Nhị a ca đi thêm vài bước nữa rồi xong rồi leo xuống ngựa đưa con ngựa cho thị vệ rồi đi tiếp.

Trên đường đi Nhị a ca cứ thần người ra như đang suy nghĩ 1 điều gì đó, mà vừa đi vừa cười nữa chứ. Đang đi thì bỗng có tiếng vang lên

"Vương Nguyên!" Nghe thấy tiếng gọi Vương Nguyên chợt giật mình rồi nhìn xung quanh giờ mới biết đã đi đến Hoa viên rồi. Chợt có 2 người cao cao chạy tới.

"Đệ đi đâu mà từ sáng đến giờ chúng ta tìm đệ không thấy vậy?" 1 trong 2 người đó hỏi Vương Nguyên

"Vương Tuấn Khải ca à, huynh cũng biết mà không ở trong cung thì cũng ở ngoài cung thôi". Vương Nguyên hướng 2 người đó "Mà 2 người tìm đệ có chuyện gì?"

"Khoan đã, bỏ qua chuyện này một chút. Vừa rồi ta thấy đệ..." Vương Tuấn Khải mặt lạnh mà gian nhìn Vương Nguyên rồi nhìn người bên cạnh.

"Thấy huynh đi không nhìn đường mà còn cười nữa. Có chuyện gì hay phải không?" Người bên cạnh Vương Tuấn Khải hỏi

"Muốn ta nói. Cũng được về Hoàng Thiên Cung đã." Vương Nguyên nói xong cùng hai người họ hướng phủ Vương Nguyên mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bằng Hữu Mới Ở Thời Đại Mới

Về đến cung Vương Nguyên liền bay vào tắm rửa. Bây giờ, bước ra là một thanh niên với gương mặt vô cùng hoàn hảo làm các cung nữ phải mê mẩn, ngất ngây với độ đẹp, độ soái của người. Một đôi mắt đen sâu lắng, có một niềm vui luôn hiện hữu, cùng với một cặp lông mi đen dài và cong. Một đôi môi anh đào, đỏ mọng và cũng không kém phần quyến rũ. Và với một làn da trắng hồng, rất hợp với người.

Không chỉ như vậy trên người còn khoát lên bộ y phục màu xanh lục, một màu mà Nhị a ca Vương Nguyên rất thích. Trên đó còn kết hợp thêm nhiều họa tiết tôn lên vóc người gầy nhưng rất khỏe. Bên hông còn buộc thêm một miếng ngọc bội màu cẩm thạch. Vật này là được Đường Kim Thánh Thượng ban tặng cho các vị A ca. Trên miếng ngọc đó còn khắc thêm chữ của mỗi vị A ca, Vương Nguyên cũng không ngoại lệ. Vật này cũng coi là lệnh bài.

Trên người bây giờ không còn một lớp hóa trang nữa liền bước ra đại điện. Vừa ra đến nơi liền thấy hai người họ đang ngồi nhà nhả dùng trà. Thấy Vương Nguyên đến người ngồi cạnh Vương Tuấn Khải mặt lạnh nhàn nhạt mở miệng lên tiếng chào "Rồi bây giờ mới trở lại là Nhị a ca của Vương Triều rồi à."

Vương Nguyên nghe vậy giả vờ làm bộ mặt giận nói "Này Dịch Dương Thiên Ti! Ta lúc nào mà chẳng là Nhị a ca."

"Được rồi, ta chỉ là đùa giỡn một chút thôi. Quay lại việc chính đi." Thiên Ti đưa ánh mắt đầy ý cười nhìn Vương Nguyên.

"Chỉ là..." Vương Nguyên ngồi xuống nói rồi bắt đầu kể.

.....

"Mộc Lan tỷ, mấy giờ rồi ạ?" Tiểu Ngọc ngồi uể oải trước cửa hỏi.

"Hả? Muội đang nói gì?" Mộc Lan nghe không hiểu hỏi lại.

Ah, mình quên là đang trong thời đại khác nghe Mộc Lan nói xong nàng chợt giật mình nghĩ, xong nàng ngược mặt lên cười "Ý của muội là bây giờ là canh mấy rồi thôi à."

"Bây giờ là canh thìn, cũng sắp tới canh tỵ rồi." Mộc Lan nhìn trời nói

"oh, muội ra ngoài một chút nha tỷ!" Nàng đứng dậy nói rồi quay lưng đi.

Bây giờ bầu trời vẫn còn sáng mà bây giờ mọi người ai cũng đã bắt đầu từ đầu đến cuối các con đường đầu đầu cũng treo lên những chiếc lồng đèn đẹp đẽ và tinh tế biết bao. Nhìn theo những chiếc lồng đèn, nàng lo đến nỗi bước chân đi mà mắt nàng vẫn còn chung thủy nhìn chăm chăm vào những chiếc lồng đèn. Nhưng nhìn thì nhìn vậy nhưng trong đầu nàng lại hiện lên những hình ảnh tươi đẹp ngày nào. Đi được một lúc, nàng liền nhận thấy một làn gió mát rượi thổi nhẹ nhàng như một làn mây đang phiêu du trên trời kia. Con gió này làm cho nàng có cảm giác trở về lại với kỷ ức ngày xưa. Ngồi xuống đám cỏ, nàng nhìn xa xăm mà nhớ lại những thời gian hạnh phúc cùng đón lễ với Nội. Cứ nhớ như vậy làm cho nàng có cảm giác muốn trở về. Những âm thanh cứ vang vọng từng câu từng chữ

"Nội ơi! nước sôi rồi..."

Nội hôm nay sinh nhật nội, con và chị Phụng có quà muốn tặng Nội nè...

Nội. Thôi được rồi con sẽ tha cho nó. Nhưng không có lần sau đâu..."

Những kỷ ức cứ như vậy ủa tới. Một giọt, hai giọt và như thế không hiểu sao nàng lại khóc. Phải chăng đã nhớ nội quá rồi. Tiểu Ngọc ngước mặt lên nhìn trời, từng tầng mây cứ trôi mà tôi không thể nào ngừng khóc được. Bỗng nhiên có một chiếc khăn tay xuất hiện trước mặt nàng. Ngạc nhiên, nàng nhìn lên thì thấy một cô gái, nhìn chắc cũng trạc tuổi nàng. Cô bạn trên người là một bộ y phục màu hồng, nhìn rất hồn nhiên. Nhận chiếc khăn xong nàng cầm lên lau đi những giọt nước mắt rồi nhìn sang cô ấy. Thấy cô ấy cũng ngồi xuống và cũng đang nhìn nàng, được một lúc rồi cô ấy cũng mở miệng hỏi nàng

"Có vẻ tiểu thư đang có chuyện buồn thì phải?" "Cũng không phải là chuyện buồn đâu." Nghe cô ấy hỏi Tiểu Ngọc cũng cười đáp lời.

"Không phải chuyện buồn vậy sao cô lại khóc." Cô ấy nghe, liền hỏi lại

Nhìn về mặt cô ấy Tiểu Ngọc nghĩ *Chắc cô ấy không biết mặt dù không có chuyện mà sao tôi vẫn khóc đâu.* Vì vậy Tiểu Ngọc cũng cười cười đáp

"Chắc tiểu thư đây cũng có chuyện gì phiền lòng hay sao?" Tiểu Ngọc nghĩ thì vẫn nghĩ vậy xong liền chuyển chủ đề

Cô ấy cũng ngồi nghĩ, nhìn ra phía hồ một hồi cũng nói "Tôi chỉ nhớ đến một số chuyện đã xảy ra ở đây hồi trước thôi."

Nói xong câu này cô ấy và cả Tiểu Ngọc cũng im lặng được một lúc rồi cùng nhau tán gẫu thêm một lúc. Tiếp xúc với cô nương này này giờ Tiểu Ngọc thấy hai người họ cũng quá hợp nhau nên Tiểu Ngọc liền hỏi một câu "Nãy giờ chúng ta ngồi nói chuyện như vậy với tiểu thư mà quên mất một chuyện. Tôi họ Hín tên Kim Ngọc, xin hỏi cao danh quý tánh của vị đây là..."

"À, tôi họ Vòng tên Kim Ngân, cô cũng có thể gọi tôi là Tiểu Ngân cũng được."

"Nếu đã vậy cô cũng gọi tôi là Tiểu Ngọc đi ha. Sau này chúng ta là bằng hữu chứ"

"Được thôi, sau này chúng ta sẽ là bằng hữu tốt." Nghe Tiểu Ngọc nói xong câu này cô ấy liền vui vẻ trả lời.

Từ bây giờ Tiểu Ngọc đã có bằng hữu rồi. Ngồi được một lúc nàng thấy có một cô gái nhỏ hướng đến chỗ bọn họ chạy đến và kêu to lên mấy tiếng "Tiểu thư."

Đến trước mặt họ cô gái này thờ hồng hộc nói lên tường chữ "Tiểu thư...nô ti cuối..cuối cùng cũng tìm được người rồi...Người chạy đi đâu làm nô ti cứ đi tìm mãi."

Nghe cô gái nhỏ này nói xong nàng quay sang nhìn Tiểu Ngân kể bên, thấy cô ấy cũng đáp lại

"Xin lỗi, ta đã làm cho muội phải lo lắng rồi. Ta không sao, ta chỉ ra đây một chút thôi. À ta quên nói với muội" Nói tới đây Tiểu Ngân hướng nàng kéo đến, rồi nói

"Giới thiệu với muội đây là bằng hữu của ta, cô ấy tên Tiểu Ngọc."

Nghe xong câu này nàng như chợt nhớ đến một điều quay sang hỏi Tiểu Hồng một câu "Bây giờ là canh mấy rồi?"

"Canh ty, có chuyện gì không?"

"AAA ta quên mất. Ta có hẹn vs tỷ tỷ."

"Vậy người mau đi đi!"

"Vậy ta đi đây." Tiểu Ngọc vừa mới đi hai bước liền quay lại nhìn thì thấy cô ấy lại nhìn ra phía hồ với đôi mắt đầy nỗi u sầu. Thấy vậy nàng không nghĩ ngợi nhiều liền quay lại gọi cô ấy "Tiểu Ngân, chúng ta đi chơi thôi."

Thấy Tiểu Ngọc quay lại còn gọi Hồng nữa nên Hồng hơi giật mình quay lại

"Sao người còn chưa đi?"

"Ta nói người đi chung với ta nha."

Nghe Tiểu Ngọc hỏi vậy Hồng cũng có phần kinh ngạc nhìn Nàng

"Ta đi được sao"

"Đi, chúng ta đi chơi." Nói xong không đợi cô ấy suy nghĩ nàng liền kéo tay cô ấy đi.

Sau khi bị Tiểu Ngọc kéo đi Tiểu Ngân cũng không nói gì, chỉ lẩn lộn theo sau nhưng trên môi vẫn hiện lên một nụ cười thật tươi. Đi được một lúc Tiểu Ngọc dường như đã quên mất nơi hẹn của bọn họ ở đâu nên Tiểu Ngọc đột ngột dừng bước quay lại hỏi Tiểu Ngân

"Người có biết cây đa gần miếu thổ địa ở đâu không?"

"Biết, người hẹn vs tỷ người ở đó?"

"Uk, mà ta không biết chỗ đó. Người dẫn ta đến đó đi."

Nói xong rồi Tiểu Ngân cũng nhanh chóng dẫn đường cho Tiểu Ngọc. Đi trên đường Tiểu Ngọc cứ nhìn qua nhìn lại để tìm bóng dáng của đại tỷ quen thuộc đang ở đâu đây, tính ra từ lúc nàng bước ra khỏi nhà đến nay đã lâu lắm rồi nên bây giờ nàng phải nhanh chóng tìm ra bọn họ để tránh họ lo lắng. Đi này giờ cứ nhìn quanh Tiểu Ngọc cũng cảm thấy hơi mệt nhưng vừa mới dò tìm mắt qua bên trái liền nhìn thấy bóng dáng của Phụng tỷ quay sang hướng mình, thấy vậy nàng liền nắm lấy tay Tiểu Hồng chạy lại hướng đó. Bị nàng đột ngột nắm tay chạy đi Tiểu Ngân có chút hơi ngạt nhiên nhưng nghĩ cũng chắc là nàng đã tìm được tỷ tỷ bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chơi Thì Cứ Chơi Thôi

Tiểu Ngọc nhìn thấy tỷ tỷ của mình liền nắm tay Tiểu Ngân chạy hết sức có thể đến bên mọi người. Trong lúc đó thì Phụng cũng đang tìm kiếm đứa em gái của mình bởi vì nàng đã rời khỏi nhà cũng khá lâu rồi mà không thấy trở về, huống chi đây là lần đầu tiên họ đến đây còn chưa biết đường biết người ở đây. Phụng vẫn đang tìm kiếm thì thấy Mộc Lan cũng từ đằng xa chạy đến thì vội vàng cất tiếng hỏi

"Sao rồi Mộc Lan tỷ, có thấy Tiểu Ngọc đâu không?"

Mộc Lan chạy đến bên Phụng thở một cách mệt nhọc, nhìn Phụng nói

"Không thấy, tỷ tìm khắp mọi nơi rồi vẫn không thấy muội ấy đâu cả."

Mộc Lan vừa dứt lời thì cũng đúng lúc từ xa Tiểu Ngọc cùng Tiểu Ngân chạy đến

"Chị chị chị..." Tôi chạy đến thở hồng hộc mà gọi.

Nghe vậy Phụng làm vẻ mặt tức giận quát lại mà trong lòng vẫn không khỏi lo lắng

"Em đi đâu mà để mọi người tìm em hoài không thấy."

"Em xin lỗi, tại em thấy ở bên ngoài mọi người trang trí đẹp quá nên thuận tiện ra xem một chút thôi à." Tiểu Ngọc chỉ biết cười mà giải thích với Tiểu Phụng thôi chứ nàng cũng không dám kể chuyện khi ở hồ.

Nhắc tới ở hồ nàng mới chợt nhớ ra Tiểu Hồng đang đứng đằng sau mình, nên nàng nắm tay cô ấy kéo lên đang tính giới thiệu với Tiểu Phụng và Mộc Lan Tỷ thì ở đằng xa có ba bóng dáng cao lớn hướng phía họ đi tới cùng với một tiếng hô "Mộc Lan tỷ."

Nghe thấy tiếng gọi mình nên Mộc Lan hướng âm thanh phát ra mà nhìn thì vừa đúng lúc họ đến nơi.

"Sao đệ đến trễ vậy? Còn hai vị này là..."

"À đệ xin lỗi, đệ có một chút việc riêng. Đệ đi giới thiệu với mọi người một chút." Nói xong Tam Bảo (VN) gọi hai người ở phía sau lên, chỉ từng người một nói "Đây là huynh trưởng của đệ là Dương Tuấn Khải, còn đây là bằng hữu của bọn đệ là Thiên Ti."

Nhìn họ Tiểu Ngân đứng một bên khá là giựt mình nghĩ *Đây không phải là Nhị a ca, Thái tử và cả Dịch thiếu gia sao. Sao họ lại ăn mặt như vậy, với lại tại sao họ lại dùng tên khác..." và cứ như vậy những câu hỏi cứ vang trong đầu. Khi Tiểu Ngân còn đang suy nghĩ đến vấn đề nan giải này thì Tiểu Ngọc đột nhiên kéo nàng lên phía trước nói "Đây là bằng hữu của muội tên Tiểu Ngân."

Nghe nàng nói vậy Tiểu Phụng có một chút lo lắng. Vì họ mới đến đây chưa đầy một ngày, con người ở đây họ vẫn chưa hiểu hết nên chỉ sợ nàng kết

giao nhằm bạn thì khổ. Nghĩ thì nghĩ vậy thôi nhưng Tiểu Phụng vẫn vui mừng vì nàng đã thức ứng nhanh như vậy nên sau này không cần quá lo lắng.

Còn về phần ba người kia thì sau khi nghe nàng giới thiệu như vậy liền quay sang nhìn nhau rồi nói "Đây không phải tiểu thư Vòng gia sao lại ở đây, tốt nhất là cô ta không nói thân phận của chúng ta."

Sau khi nói xong họ quay sang nhìn mọi người rồi bắt đầu cất bước hướng đám đông mà đi. Vừa cất bước đi Tiểu Ngọc lập tức nắm tay chị của mình Tiểu Phụng chạy đến từng gian hàng một và cũng đồng thời lúc đó không biết cái hình ảnh có vẻ hơi lạnh lùng kia bay đi đâu mất chỉ còn lại hình ảnh của một đứa trẻ vui cười hồn nhiên đứng với lứa tuổi của mình. Vừa kéo Tiểu Phụng đi vừa nói cho người ta thấy một cảm giác rất hưng phấn

"Chị cái này đẹp không?...Chị cái này lạ.....Chị rất đẹp đúng không?"

Vừa đi Tiểu Ngọc vừa chỉ vào từng thứ một, nó cho ta có cảm giác dù ở đó không vui đến đâu đi chăng nữa, chỉ cần có họ thì ở đó sẽ vui, hạnh phúc hơn bất cứ đâu. Cứ như vậy, hai chị em họ cứ vừa đi (không chạy thì đúng hơn) vừa nhìn như vậy mà cũng chưa đi hết con đường nên đã làm cho hai chị em mệt mỏi hết sức. Vì vậy đang đi nữa chừng thì họ ngừng lại, nhìn thấy hai tỷ muội bọn họ dừng lại thì mấy người đi đằng sau cũng hiểu liền đi vào một quán nào đó mua hai bình nước đưa đến trước mặt họ. Đang nghỉ mệt thì bỗng dưng có một bình nước xuất hiện trước mặt mình làm cả hai đều giật mình nhìn lên. Vừa nhìn lên là thấy hai người đàn ông xuất hiện trước mặt họ.

Tiểu Phụng nhìn lên thấy người đưa cho mình bình nước là Dương Tuấn Khải thì không khỏi ngẩn người một chút rồi vẫn tươi cười nhận bình nước rồi đứng dậy. Còn Tiểu Ngọc khi ngược lên nhìn thì phản ứng cũng y chang với Phụng vì người đưa nước cho nàng cũng không kém gì với Tuấn Khải là bao, Thiên Tỷ nhận nước từ Thiên Tỷ rồi nàng cũng cười rồi đứng dậy. Khi hai người đứng dậy nhìn kế bên thì thấy mọi người đang đứng cạnh mình. Đứng lên nhìn họ rồi nói chuyện vài câu cũng đi vài bước thì đột nhiên mọi người xung quanh càng náo nhiệt hơn, như vậy tự nhiên lòng muốn vui chơi của Tiểu Ngọc lại tăng lên. Thấy mọi người nhộm nhộm lên và hướng về phía cây cầu, nàng liền lập tức hiểu ra liền quay lại nhìn họ nói:

"Chúng ta đi thả đèn đi."

Nói xong nàng xoay người người lại tính nắm tay Tiểu Phụng tiếp tục đi, bắt được tay nàng liền hướng cây cầu chạy đến mà trên đường đi nàng vẫn không quên cảm thán những đồ vật xung quanh. Cứ như vậy đã đến cây cầu và cũng là lúc nàng bắt đầu mệt, dừng lại rồi nàng quay người lại tính nói với Tiểu Phụng cái gì nhưng khi nhìn thấy người đằng sau mình là Dương Tam bảo (VN) liền buông đôi tay đang nắm tay hắn ra, khuôn mặt hiện lên vài tia giận dữ. Quay đầu nhìn lại phía sau thì thấy năm người kia bước ra từ đám đông, nàng liền chạy đến trước mặt Tiểu Phụng giận dữ nói

"Sao tỷ không đi với muội mà lại là hắn."

"Lúc đó là muội nắm tay người ta đi trước mà còn trách tỷ?"

"..." Nói đến đây nàng không còn gì để nói nữa liền mặc kệ bọn họ rồi đi đến gần con sông rồi lấy từ trong người ra một bông hoa sen được làm bằng tre và giấy dầu. Nhìn thấy nàng lấy ra Tam Bảo liền nhận ra cái đó là lúc sáng họ đã làm nhưng nếu không làm thì họ đã làm hai cái...vậy còn một cái nữa đâu. Nghĩ đến đây Tam Bảo muốn đến hỏi thử thì thấy Tiểu Phụng từ đằng sau đi lên đứng kế bên nàng và lấy ra một cái như vậy. Lúc đó mọi người cũng đi tìm cho mình một cái rồi bước đến gần họ, bỏ nến vào rồi đốt nó lên...họ làm cùng nhau rất vui vẻ, xong hết mọi người cùng nhau thả những bông sen đó xuống sông. Xong rồi họ đứng lên nhìn lên mặt sông trải đầy những bông sen đang tỏa sáng giữa sông rồi nở một nụ cười và xoay người tiếp tục cuộc vui của mình.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Tại một con hẻm nhỏ gần đó có ba con người thần thần bí bí nói chuyện với nhau. Một người mặc trên người là một bộ y phục màu xám tro mở miệng nói với người mặc y phục màu trắng: "Sao rồi Mộng Quân phía cậu có tìm ra tin tức gì không?"

"Không có đã tìm hết ở thành phía Tây rồi nhưng vẫn không thấy họ." Người được gọi là Mộng Quân nghe có người gọi tên mình liền trả lời

"Hóa, chỗ cậu thì sao?" người đang đứng cạnh Mộng Quân nghe hỏi thì cũng lắc đầu rồi nhìn lên người hỏi mình suy nghĩ một chút rồi nói: "Đằng ca hay là chúng ta trở về báo cáo cho Tướng Quân rồi tìm tiếp."

"Vậy cũng được, sẵn tiện hỏi thử xem họ có thể đến nơi nào mà chúng ta không biết không." Thiên Đằng nghe Tiểu Hòa nói rồi cũng đồng ý xoay người bước ra khỏi con hẻm.

Sau một đêm chơi thật vui vẻ họ tạm biệt nhau rồi hướng về nhà mỗi người đi. Nhóm Tiểu Ngọc vừa đi vừa nói chuyện với nhau. Họ đang đi thì đột nhiên Tiểu Phụng và một người đàn ông đi trước hai người còn lại bước ra từ con hẻm nhỏ đụng trúng, Tiểu Ngọc và Mộc Lan quay lại xem Tiểu Phụng có sao không rồi người đàn ông đó không ai khác chính là Thiên Đằng hơi cúi người xuống nói "xin lỗi" với họ. Trong lúc vô tình Thiên Đằng nhìn lên thì lập tức sững người và hai người kia cũng vậy trong lúc vô tình cũng nhìn lướt qua thì cũng sững sờ. Tiểu Phụng nghe họ xin lỗi rồi thì cũng nói không sao rồi xoay người cùng với hai người họ đi. Chờ đến lúc bóng dáng của họ khuất hẳn thì Thiên Đằng mới lấy lại phản ứng của mình trước tiên quát hai người kia

"Còn không mau đuổi theo."

Hai người kia bị quát liền lấy lại tinh thần dùng hết sức của mình chạy theo hướng của họ mới vừa đi. Khi họ đuổi kịp thì đúng lúc Tiểu Ngọc đang đóng cổng lại, Thiên Đẳng chạy theo sau thấy Mộng Quân và Hòa đang đứng trước một căn nhà nhỏ. Biết là họ đã đuổi kịp nên cũng không nói gì rồi xoay người đi.

Trên đường đi về, Thiên Đẳng luôn suy nghĩ về những chuyện vừa diễn ra, suy nghĩ đến mức mình đi đến đâu cũng không biết được. Cũng nhờ Mộng Quân luôn đi phía sau nhắc nhở nên Thiên Đẳng mới ý thức lại được cùng họ chạy thật nhanh vào bóng đêm phía trước và biến mất.

Ở một nơi được gọi là phủ có một người đàn ông đang ngồi trên vị trí chủ tọa của căn phòng, nhìn qua có thể thấy độ tuổi của ông từ khoảng 50-55 tuổi và ánh mắt nhìn thẳng vào người con trai phía trước với một khuôn mặt có vẻ không được vui vẻ cho lắm, trong đôi mắt hiện lên sự mệt mỏi và tràn đầy lo lắng đang ẩn chứa. Còn người đang đứng trước đại diện này thì đang chấp hai tay về phía trước và hơi khom người tỏ ra một sự rất cung kính với người đang ngồi trên vị trí chủ tọa.

Sau khi uống xong một ngụm trà ông ấy ngược mặt lại nhìn người con trai rồi mở miệng nói: "Sao Thiên Đẳng đã tìm thấy người chưa?"

"Hồi bẩm đại tướng, đã tìm thấy hai người họ." Thiên Đẳng nghe thấy tiếng của đại tướng liền cung kính bẩm báo.

"Ở đâu?" Đại tướng kích động nhảy dựng ra khỏi ghế khi nghe được lời của Thiên Đẳng.

"Bẩm ở phía đông kinh thành. Nhưng..." Thiên Đẳng nói được nửa chừng thì ngừng không nói nữa, cứ ấp úng liên tục

"Còn không mau đón họ về còn nhưng nhị gì nữa?" đại tướng nhìn thấy bộ dạng này của Thiên Đẳng liền khẩn trương hỏi.

"Lúc này khi ở bên khu đông tìm kiếm, thuộc hạ đã gặp mặt nhị vị tiểu thư họ... họ... không nhận ra thuộc hạ." Thấy đại tướng khẩn trương nên Thiên Đẳng cũng không dám nói nhiều cuối gằm mặt mà nói. Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh lúc đó họ gặp nhau cứ như người lạ không quen biết mà đi qua nhau.

~~~~~Cách đây mười năm, ở một góc cây thụ ngay sau Khuất Ngọc viện có hai tiểu nhi tử và kế bên là một hài tử nhìn vào xem như tuổi tác không xa nhau lắm. Trong đó có một nhi tử sáu tuổi còn lại hai người một người tám tuổi, một người chín tuổi. Lúc này hai tiểu nhi tử đang ngồi chung với nhau chơi đùa không ai khác chính là Tiểu Phụng và Tiểu Ngọc, còn tiểu hài đó là Thiên Đẳng.

Hai người Tiểu Phụng cùng Tiểu Ngọc đang ngồi trên một cái... theo thế kỷ 21 là xích đu chơi đùa ngoài sân thì thấy có người bước tới liền ngược mặt lên nhìn thì thấy một tiểu hài tử mặt khôi ngô tuấn tú đang cúi người hành lễ với mình và nói: "Đại tiểu thư, nhị tiểu thư thuộc hạ là người đại nhân phái đến bảo vệ an toàn của hai người."

"Người tên gì, bao nhiêu tuổi?" Tiểu Phụng coi như không nghe thấy tiếng của Thiên Đẳng nhảy xuống từ xích đu đi thẳng đến trước mặt Thiên Đẳng hỏi

"Thuộc hạ họ Quốc tên Thiên Đẳng, đại tiểu thư gọi thuộc hạ là Thiên Đẳng là được, nay chín tuổi." Thiên Đẳng vẫn một mực cuối đầu mà nói chuyện

"Thiên Đẳng ca ca người bị trọ cổ." Tiểu Ngọc tới nay vẫn ngồi yên trên xích đu mà nay đã đứng đằng sau Thiên Đẳng cùng với vẻ mặt hơi lạnh đi.

"Không"

"Vậy sao cứ cuối đầu xuống?" lần này là Tiểu Phụng đứng trước mặt lên tiếng

"....."

"Nếu người không nói thì thôi, nhưng chúng ta lại có một yêu cầu người bắt buộc phải nghe theo."

"Người cứ nói" Sau câu hỏi của Tiểu Phụng, Thiên Đẳng liền sửa lại tư thế của mình một chút

"Ở trước mặt của chúng ta không được nói hai từ 'thuộc hạ' người làm được không?" Tiểu Ngọc làm vẻ uy nghiêm đứng trước mặt Thiên Đẳng mà nói

"Chuyện này thật khó cho thuộc hạ." Thiên Đẳng đứng một bên lộ ra vẻ mặt non nớt mà bối rối của mình khi không biết trả lời như thế nào

"Lại nữa lại nữa. Giữa người với người mà xưng thuộc hạ, Tiểu cậu của ta ta còn gọi là bạn tốt, nếu gọi người là thuộc hạ thì Tiểu cậu của ta gọi là gì?" (Oh Dog... đây chỉ là lời mà tác giả nghĩ ra nhất thời thôi nha!!!) Tiểu Ngọc vẫn làm vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Thiên Đẳng mà lời nói ra lại có vẻ...

"Nhưng đây là ý của đại nhân." Thiên Đẳng vẫn có phần bối rối không biết phải giải quyết như thế nào

"Có phải, người nghe lời của phụ thân đến bảo vệ chúng ta? Lần này lại là giọng nói của Tiểu Phụng vang lên

"Đúng"

"Vậy có phải người nên nghe lời của chúng ta hay không."

"Vâng. Vậy thuộc...Thiên Đẳng không dám không lĩnh mệnh." Tới đây khuôn mặt của Thiên Đẳng vẫn không dãn ra được

"Được, chúng ta là bạn." Tiểu Ngọc hân phần khi nghe được câu trả lời của hắn. Từ ngày đó trở đi bọn họ ngày càng thân nhau hơn và cứ như hình với bóng.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Thiên Đẳng vẫn đứng yên đó mà nhớ lại những năm tháng hạnh phúc, còn vị đại tướng kia sau khi nghe được câu nói này liền một mặt ngừng lại mọi hoạt động hiện tại mà cũng ngây ngốc ngồi một chỗ không biết đang suy nghĩ những gì. Qua một lúc lâu sau cả hai người cũng đã thoát ra khỏi tâm trạng phức tạp của mình, nhìn nhau một lúc đại tướng cất giọng nói có chút khàn khàn của mình lên: "Thiên Đẳng hiện tại ngay ngày mai người hãy an toàn hộ tống hai đại tiểu thư về phủ.....Còn trên đường về hai đứa nó có phản kháng thì cho chúng nó xiu ngay, những chuyện còn lại khi về phủ rồi ta phân phó người sau."

"Dạ" Khi nghe đến câu đại tướng cho mình đưa họ về thì Thiên Đẳng cảm thấy cực kì vui sướng nhưng đến về sau thì khuôn mặt có chút khó coi. vì Thiên Đẳng không muốn làm cho hai người họ bị thương nhưng đây là mệnh lệnh của đại tướng nên không thể không chấp hành.

.....

Khi vừa mới bước vào phòng mà Lý mẫu cho hai người ở thì Hín Kim Ngọc đột nhiên lên tiếng: "Chị"

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Surprise!!! Một Sự Ngạt Nhiên Không Hề Nhỏ.

Thiên Đẳng vẫn đứng yên đó mà nhớ lại những năm tháng hạnh phúc, còn vị đại tướng kia sau khi nghe được câu nói này liền một mặt ngừng lại mọi hoạt động hiện tại mà cũng ngây ngốc ngồi một chỗ không biết đang suy nghĩ những gì. Qua một lúc lâu sau cả hai người cũng đã thoát ra khỏi tâm trạng phức tạp của mình, nhìn nhau một lúc đại tướng cất giọng nói có chút khàn khàn của mình lên: "Thiên Đẳng hiện tại ngay ngày mai người hãy an toàn hộ tống hai đại tiểu thư về phủ.....Còn trên đường về hai đứa nó có phản kháng thì cho chúng nó xiu ngay, những chuyện còn lại khi về phủ rồi ta phân phó người sau."

"Dạ" Khi nghe đến câu đại tướng cho mình đưa họ về thì Thiên Đẳng cảm thấy cực kì vui sướng nhưng đến về sau thì khuôn mặt có chút khó coi. vì Thiên Đẳng không muốn làm cho hai người họ bị thương nhưng đây là mệnh lệnh của đại tướng nên không thể không chấp hành.

"CẮT CẮT CẮT."

"Này cậu còn nhớ lắm à? Cậu không thấy cậu có phần ưu ái quá đáng với nhân vật nữ chính à, với lại từ đầu chuyện đến giờ cậu không thấy nó quá xuông xè lắm sao?"

Chí Hoành hiện tại rất tự nhiên, đang ngồi trên ghế với một tư thế thật là thoải mái. Trên tay đang cầm một xấp giấy mỏng và cũng đang nhìn một cách chăm chú rồi thốt ra một câu thật là tốt a. Đối diện với Chí Hoành là Hín Kim Ngọc đang ngồi trên giường ôm một con gấu thật dễ thương a. Sau khi nghe Chí Hoành nói vậy nàng liền xụ mặt xuống rồi nhìn chăm chú vào tờ giấy một lúc thì ngước mặt lên có chút cười ngây ngô nói

"Hình như là vậy, nhưng nhân vật chính là mình, mình không ưu ái nó chẳng lẽ mình nên ưu ái với nữ phụ à. Bây giờ làm sao hay là cậu cho tớ một ít ý kiến đi, hay mình viết một bộ khác."

"Chắc là phải vậy rồi. Cậu yên tâm tất cả đều đã có mình ở đây cậu không phải lo. Có gì mai cậu đi đến nơi rồi thì nhắn với mình, mình giúp cậu lên ý

tưởng cho."

"Vây cũng được. Bye bye" Sau khi tiễn Chí Hoàn về vừa quay vào phòng bếp thì thấy Kim Phụng cũng đang ở trong bếp hai người nói được vài câu thì trở về phòng của mình ngủ.

Tại sân bay quốc tế Bắc Kinh, có hai hàng người mặc trang phục màu đen với một khuôn mặt thật là lạnh, làm cho người ta có cảm giác nếu sơ xảy một chút là xong với họ ngay nên ai cũng tránh họ xa nhất có thể và cũng không quên nghị luận với người bên cạnh rằng ai có thể lực đến như vậy, làm râm rộ quá. Khi đồng hồ sân bay điểm đến 10h30' thì đoàn người từ cổng sân bay số 3 bước ra thật đông đúc nhưng vẫn không làm mờ đi hình ảnh của hai cô gái nhỏ nhắn củ tập đoàn HIKIMARY.

Vừa ra đến cổng hai người gặp ngay một ông cụ khoảng 50-55 tuổi, ông gọi là Tổng quản gia là quản gia nhà của họ. Nhìn thấy hai người ra khỏi cổng, ông quản gia cuối đầu chào hai người, đồng thời cả hai hàng vệ sĩ cũng đồng loạt cúi xuống chào hai vị tiểu thư. Còn hai người họ thấy quản gia nhà mình thì hớn hờ đi qua chào hỏi rồi hỏi thăm tình trạng sức khỏe của cha mẹ mình.

Đến cửa nhà hai người liền chạy thẳng lên thư phòng của chủ tịch. Đứng trước cửa phòng hai người hưng phấn gõ cửa phòng, sau khi được gọi hai người liền đẩy cửa phòng đi vào thì thấy trong phòng có cả cha mẹ và thêm một cụ khác nữa đang ngồi đối diện họ.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Sao Lại Như Vậy?

Thấy hai đứa con gái của mình đi vào, ông chủ tịch liền bảo hai người ngồi xuống ghế. Sau khi ngồi xuống hai người liền nhìn ngay con người có mái tóc màu trắng ngời đối diện gập đầu như một lời chào hỏi. Lúc nhìn từ đằng sau hai người cứ tưởng là một ông cụ già lắm nhưng không ngờ ngồi đối diện nhau hai người mới thấy đây là một người trung niên tầm 35-40 tuổi, dung mạo thì không được gọi là soái cho lắm nhưng gương mặt thì nhìn rất phúc hậu.

Sau khi đánh giá xong vị trung niên đó hai chị em lại quay sang nhìn cha mẹ của mình chờ họ giới thiệu. Thấy tầm mắt của hai người nhìn mình ông chủ tịch liền nhanh tay chỉ về phía vị đó rồi nói: "Đây là ông Triệu Đình là một người bạn của cha mới xuống núi. Vì nhà của ông ấy ở trên núi mà hôm trước mưa lớn nên nhà bị hư vì vậy ông ấy sẽ ở với chúng ta trong một thời gian."

Nghe xong một đoạn giải thích hai người liền hiểu ra. Vừa nói xong ông chủ tịch liền quay sang một bên lấy ra một chiếc hộp hình chữ nhật khá dài đưa ra trước mặt hai người. Nhìn cái hộp rồi lại nhìn ông chủ tịch thì ông nói mỗi người lấy một cái. Nghe lời chủ tịch hai người liền lấy cho mình một chiếc nhẫn. Hín Kim Phụng thì lấy cho mình một chiếc nhẫn màu đỏ có hình khá giống với một con mèo, còn Hín Kim Ngọc thì lấy một chiếc nhẫn màu vàng rất bình thường nhưng phía trên nó lại có một hàng chữ zui ai ni (最爱你: yêu em nhất).

Nhìn thấy hai người đã lấy xong cho mình một chiếc nhẫn rồi thì hai người ông bà chủ tịch nói với họ mấy câu rồi cho họ về phòng nghỉ ngơi. Bây giờ trong phòng chỉ còn lại có ba người ông chủ tịch cũng nghiêm mặt lại nói:

"Vây chuyện gì tới nó cũng phải tới..."

Ra khỏi thư phòng hai người lên thẳng phòng của mình. Hín kim Phụng vừa vào phòng liền đi vào nhà tắm tắm rửa, còn Hín Kim ngọc thì vừa vào phòng thì lôi ngay tập bản thảo truyện của mình ra để sửa lại.

Đến chiều Hín Kim Phụng lên xe ra phố mua sắm còn Hín Kim Ngọc thì ở nhà bồi cha mẹ mình nói chuyện. Qua đến 6h có tiếng xe về Hín Kim Ngọc để một gương mặt hốt hoảng chạy ra lôi Hín Kim Phụng lên lầu. Vừa chạy Hín Kim Phụng liền hỏi là đã phát sinh ra chuyện gì. Vừa đứng trước cửa phòng Hín Kim Phụng chuẩn bị mở cửa đi vào chiếc nhẫn trên tay hai người đột nhiên sáng lóe lên làm hai người có vẻ chói mắt liền lấy tay vừa che đi ánh sáng vừa vào phòng. Khi vào đến phòng ánh sáng liền tắt đi hai người liền mở mắt, trước mặt họ là một căn phòng kiểu cổ (kiểu của Trung Quốc ấy, à họ đang ở TQ) có một chiếc giường, một cái bàn có thêm mấy cái bình phong và một cái tủ lớn như tủ chứa quần áo vậy. Người đầu tiên lên tiếng lại là Hín Kim Ngọc:

"Nó lại nữa rồi." Nói xong liền nắm tay Hín Kim Phụng run run nói tiếp "Hồi này lúc em lên phòng đột nhiên xuất hiện cảnh có rất nhiều người mang máy bộ đồ cổ trang đang đi qua đi lại trước mặt em rồi em liền nhìn thử xem có phải cha mình đang cho quay phim không. Xong đến khi em chuẩn bị bước ra thì có rất nhiều người mặt đồ đen nhảy vào đám đông đó giết rất nhiều người."

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Sao Không Quay Lại Được

Sau khi nói xong gương mặt của Hín Kim Phụng có vẻ ngưng trọng nhìn Hín Kim Ngọc. Ngưng trọng này xảy ra trong giây lát, sau khi định thần lại Hín Kim Phụng định đóng cửa phòng lại và ra ngoài nhưng vừa quay đầu thì thấy đằng sau mình và Hín Kim Ngọc là một cái cửa phòng khác và nơi họ đang đứng nhìn như một cái hành lang kéo dài.

"Đây là đâu? sao không phải nhà mình?" Hín Kim Ngọc hoảng sợ nhìn xung quanh mình

Quan sát xung quanh xong Hín Kim Ngọc vẫn hoảng sợ nhưng vẫn giữ được một chút bình tĩnh liền hướng cái hành lang phía trước đi đến. Đi được một lát liền thấy được một cái ngã rẽ xuống cái cầu thang, đi đến càng gần lại phát hiện ra có càng nhiều âm thanh.

Thật ồn ào. Đây là cái suy nghĩ duy nhất hiện giờ của nàng.

Đến cái ngã rẽ nàng liền thò cái đầu nhỏ của mình ra lập tức bị đứng hình mà tròn cái mắt to của mình ra. Đây là chuyện gì đang xảy, sao mọi người đều mang đồ cổ thế này mà còn có nhiều người nữa? Kiên nhẫn đứng thêm một lúc nữa nàng nghe mọi người nói chuyện mới biết nơi mình đang đứng là một khách điểm (khách sạn). Nghe được những gì mình cần biết nàng liền hoang mang quay trở lại chỗ của Hín Kim Phụng nói những gì mình nghe và nhìn thấy. Bởi vì vừa rồi bị làm hoảng sợ bởi hoàn cảnh xung quanh nên bây giờ cũng không bắt ngờ lắm.

"Nếu tình hình bên ngoài đã vậy chúng ta vào trong rồi nói tiếp." Hín Kim Phụng nói xong liền đẩy cửa đi vào căn phòng hồi nãy họ thấy.

Vào trong việc đầu tiên Hín Kim Ngọc làm là chạy ngay đến cái bàn ngồi xuống tự rót cho mình một ly trà uống và lấy lại tinh thần một cách nhanh nhất, còn Hín Kim Phụng quan sát phòng thấy có cái tủ khá lớn liền biết ngay đó là cái tủ chứa quần áo liền đi thẳng về cái tủ, vừa đi vừa nghĩ thầm: "Làm ơn có đồ có đồ." Đứng trước cái tủ suy nghĩ một chút rồi mở nó ra, nhìn cái tủ trống trơn gương mặt của nàng trầm lại nhìn xuống dưới. Vô tình nàng nhìn lướt qua phía dưới tủ thì thấy có một số bộ quần áo, lúc này nàng mới nhớ ra mình vẫn theo thói cũ nhìn trên tủ áo vì tủ áo của hiện đại có giá treo phía trên nên nàng không nhìn thấy.

Lấy hai bộ đồ đem đến cho Hín Kim Ngọc một bộ rồi hai người thay xong tự thắt cho nhau một kiểu tóc đơn giản, giữ cho mình bình tĩnh nhất đi ra khỏi phòng. Mọi Người ở ngoài có người đang ăn cơm, có người đang nói chuyện rất rôm rả. Hai người bước xuống đi thẳng đến một cái bàn trống gần cửa sổ.

"Chị! Chúng ta không có tiền cổ làm sao có tiền trả được?" Hín Kim Ngọc thấy Hín Kim Phụng ngồi xuống cái bàn trước mặt thì hoảng sợ chạy lại nói nhỏ với người.

"Thì chúng ta đang ở nhà rọ mà đúng không? Vậy thì cứ ăn xong ghi sổ đến ngày trả phòng thì trả luôn. Với lại chúng ta ngồi đây ăn cũng là một cách thu tập tin tức nhanh nhất."

"Nhưng..."

"Ok không nói nữa, nếu không chúng ta phải ăn đập rồi bị đuổi ra ngoài." Hín Kim Phụng vừa nói nhìn ra cửa sổ thấy mặt trời đã gần tắt nắng nói tiếp: "Ngồi xuống đi, đã xế chiều đói bụng rồi đúng không?"

"Unk hình như có một chút." Hín Kim Ngọc nói xong liền ngồi xuống đối diện.

Thấy có người ngồi xuống bàn một vị tiểu nhị chạy đến vừa cầm khăn lau bàn vừa hỏi: "Hai vị tiểu thư muốn ăn gì?"

"Ồ đây có món gì?" Hín Kim Ngọc bụng đánh trống hỏi tiểu nhị.

"Quán chúng tôi có Phụng Hoàng múa lửa, Hạt Ngọc Óng Ánh,...quý vị muốn dùng món nào?" Tiểu nhị nghe hỏi liền hớn hờ nói ra các món ngon của quán.

"Món Phụng Hoàng múa lửa có vẻ ngon, vậy lấy một phần đó với...em ăn gì?" Hín Kim Phụng nghe tên này có vẻ hay liền gọi xong k nghĩ ra Hín Kim Ngọc muốn ăn gì liền hỏi

"Em hả?" Nàng nghĩ Hín Kim Phụng sẽ gọi món cho mình nhưng nghe hỏi thì cũng ậm ừ một hồi rồi quyết định: "Vậy lấy cho tôi một phần Hạt Ngọc Óng Ánh đi."

"Được, hai vị chờ một chút." Nói xong tiểu nhị đi vào lấy một bộ ấm ly trà đặt lên bàn rồi vào trong lấy món ăn.

Trong lúc tiểu nhị vào lấy món ăn hai người liền chăm chú lắng nghe mọi người trong đại sảnh này nói chuyện. Thăm dò một chút hai người mới biết được đây là thời đại của Thanh triều do vua Càng Long thứ 4 là Khang Hy. Đang nghe thì đột nhiên có một âm thanh thu hút Hín Kim Phụng liền chăm chú nơi phát ra âm thanh này.

"Các người có biết gì không? Đạo gần đây bên biên giới xảy ra một ít động tĩnh oanh động đến nỗi Hoàng Thượng phải triệu Thái tử về kinh thành để giải quyết đây." Vị đại ca này giọng nói rất khỏe nói có một câu thôi mà mọi người yên lặng cho hắn nói. Giọng hắn vừa dứt các cô nương từ khuê các cho đến các nữ tử bình thường đều la lên như kiểu gặp phải Idol của mình vậy.

CÒN NỮA NHA MONG CÁC BẠN CHO MÌNH MỘT SỐ Ý KIẾN CẢM ƠN.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 12: Không Tin Vào Tai Mình

"Này các người có biết gì không nghe nói Thái tử là một người tài đức song toàn, còn có ngoại hình thì không cần phải bàn cãi luôn. Có một lần ta lên kinh gặp người thân vô tình nhìn thấy Thái tử đang cỡi ngựa trên đường lớn. Đúng là Tuyệt mỹ!" Một giọng nói của một cô gái ở trong đám đông phát ra, trong giọng nói không che nổi sự si mê trong đó.

"Ta còn nghe nói Thái tử đã về đến thành của chúng ta rồi." Vị đại ca đó bắt đầu nói tiếp những thông tin mình biết "Có người nói với ta rằng Thái Tử đang ở ngay tại khách điểm này của chúng ta, có đúng vậy không?"

"Vậy người nói thử xem nếu không thì chúng ta ở đây lâu như vậy để làm gì?" Một cô nương khá trẻ nhìn chằm chằm đám người đó đưa mắt khinh thường nhìn họ.

Thăm dò này giờ hai người mới biết được vì sao ở đây lại đông người như vậy, hóa ra là vì một vị Thái Tử mà náo nhiệt như vậy. Nếu mọi người ở đây mà nghe được cái suy nghĩ này của hai người họ thì không biết biến người nơi này sẽ phản ứng ra sao.

Vừa thu thập tin tức vừa ngồi ăn hai người cũng nghe không ít chuyện. Chuẩn bị về phòng hai người đứng lên đột Hín Kim Phụng quay lại phía sau nhìn Hín Kim Ngọc nói: "Chúng ta hiện tại cần phải có tiền. Đừng chứ?"

Đột ngột Hín Kim Phụng quay ngược lại hỏi không kịp phản ứng chỉ có thể gật đầu. Sau khi Hín Kim Ngọc gật đầu nói đúng Hín Kim Phụng liền nói tiếp: "Vây đi, chúng ta đi lấy tiền."

"Ở đâu có tiền cho chúng ta lấy? Chị ảo lắm rồi. Nếu không có tiền trả để trời gần sáng rồi chúng ta trốn ra khỏi đây."

"Yên tâm chúng ta sẽ lấy được tiền. Đi theo chị."

Vì lúc này trong lúc quan sát nàng đã thấy có một người nhìn rất khả nghi có chút lén lút gặp một vị tiểu nhị nói nhỏ, nhìn cách ăn mặc và chất liệu vải nàng có thể khẳng định đây là một người có tiền, nhìn cách hãnh di chuyển và cũng vì xem và tìm hiểu khá nhiều phim cổ trang thì nàng có thể khẳng định người này chắc chắn biết võ công. Từ đó suy ra có thể thấy hẳn có khả năng là người đi theo vị Thái Tử mà lúc này mọi người nói.

Đi theo dấu của tên đó hai người đã đến được trước phòng của một ai đó. Bên trong còn đèn tực trong phòng có người. Đứng ngoài cửa Hín Kim Phụng lôi cái giỏ của mình ra lấy dụng cụ trang điểm ra một chút. Vì lúc này trước khi xuống sảnh hai người không trang điểm và cũng có động tay động chân một chút cho khuôn mặt tuyệt mỹ của mình ra ngoài nên bây giờ Hín Kim Phụng phải tẩy trang và trang điểm một chút.

"Chị lại lên cơn nữa rồi. Haizzzzz, đọc nhiều tiểu thuyết quá chi để giờ lại diễn sâu lại còn thêm một cái tính cách lạnh lùng còn muốn làm sát thủ gì nữa chứ diễn sao được. Ảo tưởng quá á á ..." Hín Kim Ngọc đứng phía sau đưa ra bộ bất đắc dĩ nói thầm.

"Em nói gì!" Hín Kim Phụng quay lại hỏi

"Không có gì. Xong chưa? Chị vào trong à?"

"Ừm sao?" Hín Kim Phụng nói ngắn gọn nhưng thật súc tích a.

"Vây chị làm sao chị làm đừng để bị thương là được. OK" Hín Kim Ngọc dặn dò Hín Kim Phụng một chút như kiểu sắp ra quân vậy.

"Ây sao nay nói nhiều vậy. Chị biết rồi em ở ngoài này chị vào trong đây."

"Ừm cẩn thận."

Mở cửa đi vào phòng người đầu tiên nàng nhìn thấy là một bóng dáng của một người thiếu niên trên người là bộ y phục làm bằng lụa gấm màu tím đầy huyền bí. Trước mặt hẳn là một bàn tiệc hoành tráng và thêm một vài vò rượu, hẳn vừa uống vừa nói chuyện với một người nào đó mà khi nàng quan sát thì không thấy ai cả. Nhìn kĩ khuôn mặt người đó, nàng bắt đầu sùng sốt nói không nên lời miệng thì cứ lắp bắp lắp bắp nói

"Người người người....."

P/S: nam chính sắp xuất hiện và cuộc đụng độ đầy kịch tính các bạn nhớ đón đọc nhé

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Rốt Cuộc Ai Là Thái Tử???

Cùng lúc đó...

"Vương Tuấn khải huynh, huynh nói thử coi trên đời này có mấy ai được như huynh a?"

"VẬY NGƯỜI NÓI THỬ TRÊN THẾ GIẠN NÀY CÓ MẤY AI KHÔNG MUỐN ĐƯỢC NHƯ TA. ĐIỀU NÀY CHỈ CÓ MÌNH HUYNH NGHĨ ĐƯỢC THÔI. CÓ Lẽ TÂM THANH HUYNH NGHĨ QUÁ NHIỀU RỒI."

Nói được hết câu hai người liền không một ai nói gì nữa mà lo uống rượu của mình. Vương Tuấn Khải uống được một chút liền đi sang phía chậu cây gần cửa nhìn ra, mà đằng sau hắn là một cái rèm. Đứng được một lúc thì có âm thanh rất nhỏ vọng đến tai của hắn.

"Thái tử bên ngoài có hai nữ nhi đang thập thò ngoài đó không biết họ muốn làm gì, có cần nô tài ra tay không?" Nghe vậy nhưng hắn vẫn không một chút động tĩnh nào, cầm vò rượu nhỏ lên uống một ngụm rồi nói "Không cần. Để ta xem lần này là tới lượt ai..."

"Có cần lúc nào cũng huynh này huynh nọ không, nghe mà muốn cứng cả họng." Chuẩn bị bước vào cửa Hín Kim Phụng không thể nào nhịn được nữa trước những lời cứng ngắt của hai người họ.

Bước vào căn phòng, nàng từng bước từng bước nhẹ nhàn đi đến gần chiếc rèm nhưng đời không như mơ, nó không như những gì nàng tưởng tượng kiểu như hình ảnh của một cô gái võ công giỏi lướt nhẹ nhàn mà không ai biết.

Đến gần tới thì đột nhiên có một bóng dáng ai đó xông ra, khi nàng chưa ý thức được thì cảm giác bên cổ mình có cái gì đó lạnh lạnh, định thần lại thì nàng mới biết kiếm đã kề tận cổ. Không dám quay đầu lại vì sợ chỉ cần nhích một chút là cái đầu sẽ lìa a.

"Người là ai?" Đột âm thanh trầm thấp bên cạnh vang lên bên tai nàng báo hại nàng một phen giật mình và cũng tạo nên một đường đi khá...khá vừa vặn trên cái cổ.

"Này người là ai mà dám xông vào đây hả?" Nghe thấy có âm thanh phát ra người đó liền nhìn sang tức giận nói, cùng lúc hắn nhìn sang một bên với cặp mắt có chút lo lắng.

Ấy da đâu ra mà có tới hai người thế này, rốt cuộc ai mới là thái tử đây???. Cũng có khả năng người đằng sau mình là hộ vệ thì sao, mà cũng có thể người ở trước mình là thái tử thì sao?? Nhìn người phía trước rồi cảm giác với người phía sau thì khí phách của hai người có phần thanh cao giống nhau nhưng về khí chất thì cả hai người đều khác nhau. *Vậy làm sao để mình phân biệt được ai là thái tử bây giờ?*

Vậy thì mình cứ làm bừa thôi dù sao thì nhìn ai cũng là người có tiền cả thôi, lấy được của ai cũng được đi. Ukm, ok cứ vậy đi. Hín Kim Phụng sau khi một vòng tự hỏi đi hỏi lại trong lòng thì cuối cùng nàng cũng đưa ra một quyết định.

Bên ngoài sau khi Hín Kim Phụng đã bước vào bên trong thì để tránh người khác chú ý Hín Kim Ngọc đã trở lại căn phòng của mình, mở cửa sổ ra và lặng thầm quan sát phía bên dưới khách trọ cũng như căn phòng của người thái tử. Bởi khi chuẩn bị vào nàng đã nói "Nếu có tình huống xấu gì xảy ra thì cứ quăng đại một cái bình ra ngoài đi em sẽ có cách giải vây giúp chị, còn nếu hoàn thành thì phải chạy cho nhanh về phòng đó."

Nhìn khuôn cảnh bên ngoài nàng bắt đầu suy nghĩ nhiều hơn, cũng không có gì trọng điểm cả chỉ là nàng đang tự kỷ *Trời! Vì sao mình lại có trí tưởng tượng phong phú sát đời thực như thế này. Mình thật tài, khâm phục mình ghê.* thế đấy. Vì tác phẩm vừa rồi đưa Chí Hoành xem cũng là một trong số tác phẩm xuyên không nàng viết và trong số đó có một vài cuốn ăn khách trong một năm qua.

Suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, bây giờ trong lòng nàng lại nghĩ đến cha mẹ của mình, nàng không biết hai người đã đi lâu như vậy rồi mà họ có lo lắng, có biết hay không nữa. Nghĩ vớ vẩn này giờ đột có một âm thanh phát ra cùng lúc đó là một vật thể từ những mảnh vỡ đó bay ra.

"Cái gì vậy?" Tim như muốn rớt ra khi nàng vội vàng xác nhận lại căn phòng có cái bình bay ra, nhìn lại nàng mới biết nó bay từ căn phòng kế bên mà không phải từ căn mà Hín Kim Phụng đã vào. Vì chuyện này nên nàng bắt đầu tập trung vào chuyên môn hơn...

Trong phòng cây kiếm vẫn ở nguyên vị trí cũ, Hín Kim Phụng giờ không biết mở lời như thế nào để họ tin mà bỏ kiếm xuống nữa. Nhìn thêm một lần nữa, nàng xác nhận trong phòng chỉ có hai người thôi nên *ukm thoát cũng dễ mà.*

"Các người bình tĩnh, bình tĩnh một chút." Vừa dứt câu thì vừa đúng lúc nàng xoay một vòng thoát khỏi thanh kiếm và vòng một đường qua chiếc bàn, ngồi xuống.

"Người người người..." Nhìn thấy hành động này của nàng người thiếu niên đứng trước mặt liền không kiềm chế được thốt lên.

"Người người cái gì. Nhìn cách ứng xử này của người ta liền có thể nhận ra người không phải Thái tử."

"Người là ai? Sao lại muốn tìm..." "Sao người có thể chắc chắn hắn ta không phải Thái tử?" Người thiếu niên này chưa nói được đến hết câu đột có câu hỏi khác lại xen ngang.

"Không nhìn cũng có thể nhận ra cách ứng xử này chắc chắn không phải là Thái tử. Bởi nếu là Thái tử thì chắc chắn có võ công cao cường, mà đã có võ công cao cường thì có chuyện gì phải ngạc nhiên trước hành động của ta." Quan sát, tình huống và nhạy cảm nó là những gì nàng có thể cảm nhận được và đưa ra kết luận sát nhất có thể này.

"Bớt bớt bớt..."

Nghe thấy có âm thanh vang lên nàng liền nhìn sang, nó phát ra từ chỗ của người thiếu niên cầm kiếm hồi nãy. Giờ nàng mới có thời gian nhìn kĩ thì ra người thiếu niên này cũng thật là anh tuấn đấy chứ, nhìn sơ thì chắc cũng ngang tầm nàng thôi 19 tuổi, ước chừng cũng cao khoảng hơn 1m80 đó cũng không chừng.

"Nhìn cách này của ngươi như vậy không cần nói cũng có thể đoán ra. Ngươi là...Thái tử đúng chứ."

"Ngươi cũng thẳng thắn quá đấy. Không sai ta là Thái tử thì sao. Vậy ngươi tìm ta có chuyện gì?" Vừa nói Vương Tuấn Khải vừa đi đến bên bàn, ngồi đối diện với nàng có một chút cười lạnh hỏi.

"Cũng không có gì to tát, ta chỉ muốn qua đây nhìn thử Thái tử người anh tuấn cỡ nào và...người lại đây." Nàng cũng không làm động tác gì nhiều chỉ đưa tay mình lên rồi ngoắc Vương Tuấn Khải lại hướng mình.

"Và cái gì, sao không nói cho hết đi." Vị công tử tên Tâm Thanh đứng một bên cũng tỏ lòng hiếu kì của mình nên cũng muốn nghe xem rốt cuộc vị khách không mời mà đến này rốt cuộc muốn làm gì.

Thấy Vương Tuấn Khải không có động đậy gì nàng cũng không ngại nói ra "Ta muốn mượn của ngươi một ít tiền."

"Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cũng Linh Ghê

Sau khi Hín Kim Phụng và Hín Kim Ngọc biến mất thì sắc mặt của hai vị lão gia và phu nhân cứ căng lên như căng dây đàn vậy. Ngồi trong phòng khách không khỏi lo lắng, cứ như vậy họ đã ngồi suốt hai tiếng đồng hồ mới thấy vị phu nhân lên tiếng.

"Em thấy vẫn còn lo lắng anh à. Tuy mình chuẩn bị rất kĩ lưỡng rồi nhưng em vẫn không tài nào an tâm được."

Thấy vợ mình cứ lo lắng không yên như vậy ông cũng lên tiếng trấn an nhưng trong lòng ông vẫn không tài nào yên được:

"Yên tâm đi! Những gì chúng ta chuẩn bị đã tốt nhất rồi, chỉ cần bọn nhỏ biết vận dụng mà cứu chính mình thôi."

"Cái gì" Đây là câu nói có thể xuất hiện ngay lúc này của các thành viên có mặt trong phòng ngoài người đã nói ra câu đó.

Tuy bất ngờ nhưng Vương Tuấn Khải khuôn mặt đang bình tĩnh rồi từ từ đưa lên một nụ cười xem thường cho Hín Kim Phụng cùng với ánh mắt lạnh lẽo: "Xem ngươi có bản lĩnh đó hay không?"

Vừa dứt lời Vương Tuấn Khải không hề chần chừ liền lấy tay vận dụng một chút sức đẩy cái bàn trước mặt đánh đến Hín Kim Phụng. Thấy chiếc bàn cứ lao đến mình nàng không nhanh không chậm dùng chân đá vào chiếc bàn làm nó bị lật úp xuống đất.

Tuy đã lường trước rồi nhưng Thanh Tâm lẫn người thuộc hạ đang trốn ở đâu đó cũng không khỏi kinh ngạc, thân thủ của cô ta cũng quá nhanh đi. Trong đầu thì nghĩ vậy còn mắt thì cứ thấy hai người đang nhìn nhau với một con mắt đầy lửa. Nam thì không nhân nhượng còn nữ thì lạnh lùng đầy quyền rũ, hai người hợp lại thì bầu không khí đầy khí chất.

"Bạch Dạ" Không nói gì thêm Vương Tuấn Khải liền gọi thuộc hạ của mình ra xử lí người thiếu nữ trước mặt.

Mặc dù trình độ võ công của Bạch Dạ không bằng Vương Tuấn Khải nhưng cũng tính là cao thủ trong đội Cẩm Vệ của hoàng cung. Không chừng chứ, Bạch Dạ liền xuất hiện trước mặt nàng động thủ.

Bởi cái tên mà Vương Tuấn Khải nói ra nên nàng cũng đề cao cảnh giác.

Thường thường trong phim ấy, trước khi muốn bắt được thái tử hay một người có quyền thế một chút thì chắc chắn phải qua tay của những tên thuộc hạ họ trước đã. Chắc chắn không thay đổi tạo nào.

Không nói lời nào hai người liền bay vào đánh nhau, những vật dụng trong phòng cũng được hai người tận dụng làm vũ khí hết mức.

Qua khoảng chừng chưa đến hai nén nhang Bạch Dạ liền bị đánh đến nổi bị vứt luôn ra ngoài cửa sổ không tài nào động đậy được. Nói thiệt ra thì nàng

còn chưa dùng hết sức nữa, nhìn người đang nằm phía dưới cửa mà nàng cảm thấy thật xấu hổ mà sờ sờ sống mũi của mình.

Oh hình tượng dịu dàng mà lạnh lùng của mình, này giờ đánh nhau khuôn mặt của nàng thì rất lạnh nhưng còn hình tượng dịu dàng thì không a.

Thấy Bạch Dạ bị đánh bay như vậy Vương Tuấn Khải không khỏi nhú nhú mi tâm lại. Người này không tầm thường.

Lúc Vương Tuấn Khải chuẩn bị bước lên động thủ thì không may sao, ma sui quý khiến kiêu gì mà cái túi tiền bị rút ra. Nghe tiếng động cả hai người Vương Tuấn Khải và Hín kim Phụng đều biết đó là gì.

"Cảm ơn nha. Có duyên gặp lại sau. Cáo từ." Túi vừa phát ra tiếng động thì nàng liền lăn một vòng dưới đất lấy được túi tiền, cầm nó trên tay cũng khá nặng nàng liền cười một cách quyn rũ hải lòng quay lại nói rồi nhảy ra khỏi cửa sổ chạy đi. Chỉ để lại đằng sau những ánh mắt đầy mơ hồ.

Tránh được những người đó nàng liền tìm cách về phòng. Vừa mở cửa nàng liền thấy Hín Kim Ngọc nhân nhà ngồi uống trà.

"Chị này, cách âm ở đây thực sự quá kém đi. Chị xử lí bên đó mà bên này em còn nghe rõ mồn một luôn." Thấy người vào là chị mình nàng liền làm vẻ mặt đầy bất mãn.

"Em nói chị mới đề ý. Nếu cách âm kém như vậy đáng lí mấy người phục vụ với bảo vệ gì đó phải nhào lên đây liền chứ." Ngồi xuống bàn, nàng liền rót ly trà rồi uống một ngụm thì bên ngoài liền vang lên nhiều tiếng động của bước chân rồi hàng loạt bóng người chạy qua căn phòng của hai người.

"Cũng linh ghê nhì. Mới nhắc mới xuất hiện sao lúc đang đánh không đến đi." Hín Kim Ngọc ngồi mở tròn mắt nhìn bên ngoài mà tán dương.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Luyện Võ (P1)

"Cũng linh ghê nhì. Mới nhắc một cái liền xuất hiện, sao lúc đánh không xông vào đi." Hín Kim Ngọc mở tròn mắt nhìn bên ngoài mà tán dương không thôi.

"Thôi đừng quan tâm làm gì. nói chung là đã xử lí xong không còn một dấu vết nào đâu. Yên tâm đi."

"Ai nói em lo lắng. Em chỉ nghĩ là nếu những tên này mà xuất hiện trong lúc đánh thì không biết như thế nào nhỉ? Nếu có thì chị sẽ phải cần đến sự giúp đỡ của đứa em tài hoa này của chị thì sao. Đến lúc đó em sẽ cho chị thấy em đã tiến bộ như thế nào." Hín Kim Ngọc uống trà nhân nhả kiêu ngạo mà nói

"Thôi đi. Đừng có phóng đại quá lên." Nghe vậy Hín Kim Phụng liền phải dập tắt ngay cái sự kiêu ngạo đó liền và ngay.

Ngồi nhân nhả như vậy cũng có thể nghe thấy âm thanh căn phòng bên đang nói gì a.

Sau khi Hín Kim Phụng chạy thoát thì Vương Tuấn Khải cũng không động dậy và ánh mắt cũng trở nên âm trầm nhìn về hướng đó. Tiếng bước chân ngày càng dồn dập làm cho Vương Tuấn Khải tỉnh táo lại một ít.

Một đội nhân viên phục vụ và bảo vệ khoảng gần 10 người chạy đến trước phòng, nhìn cảnh tượng trước mặt họ không khỏi thất kinh. Cái quán này của bọn họ tuy thường xuyên có rất nhiều khách có quyền có quý đến nhưng không bao giờ xảy ra chuyện như thế này. Lần này không phải hai vị khách quý trước mặt này muốn diệt quán chứ aaaaa.

"Công tử...không biết...người có cần dặn dò gì...gì không ạ?" Người chủ quán chân tay run rẩy bước vào phòng.

"Dọn dẹp" Người chủ quán đang nom nớp lo sợ thì Vương Tuấn Khải thốt lên một câu rất nhẹ nhàng nhưng làm cho chủ quán thiếu chút nữa là ngất sùi. Định hình một hồi ông liền vội vã đáp ứng rồi chạy ra khỏi phòng sắp xếp, trước khi đi ông có sơ ý nhìn qua thấy Vương Tuấn Khải đang nhếch môi cười. Woah Soái quá mà.

"Mà chị nè, chị có nhớ mình học mấy cái võ này từ bao giờ không?" Căn phòng bên đã kết thúc câu chuyện được một lúc thì Hín Kim Ngọc cũng lên tiếng.

"Nếu chị nhớ không lầm là...từ cái ngày mà em bị mất tích thì phải." Hín Kim Phụng vừa uống trà vừa suy nghĩ.

"Hửm??? Em có mất tích khi nào mà sao em không biết vậy." Hín Kim Ngọc tò mò lần một chút cảm giác gì đó nữa mà nàng không hề biết được.

"Sao em biết được, lúc đó em chỉ mới có năm tuổi à." Nói xong rồi Hín Kim Phụng bắt đầu kể lại. Những gì Hín Kim Phụng nhớ khi nàng mất tích.

Đó là vào một ngày mùa đông của mười hai năm trước, lúc đó khoảng tầm mười giờ sáng Hín Kim Ngọc xin ba mẹ mình ra ngoài sân chơi còn Hín Kim Phụng đã bắt đầu vào học lớp một rồi nên bây giờ nàng đang ở trường học. Lúc đó các cô giúp việc gần sân còn nhìn và nghe thấy tiếng của Hín Kim Ngọc ngồi chơi ở đó nhưng khoảng tầm gần một tiếng sau thì không còn nghe thấy gì nữa, đúng lúc đó mẹ của nàng ra tìm nàng vào dùng bữa trưa thì không thấy nàng đâu cả. Bắt đầu hốt hoảng chạy đi tìm nàng, cả nhà lẫn ba mẹ của nàng ra còn có thêm những người giúp việc tìm kiếm khắp nơi vẫn không thấy nàng đâu.

Cứ như vậy một tháng trôi qua mà không thấy tung tích của nàng, họ bắt đầu suy sụp. Bất chợt lúc họ cảm thấy như gần buông xuôi đi thì có một người hầu chạy vào báo tin đã tìm thấy nàng. Mọi người bắt đầu kéo nhau ra đó thì...đúng như vậy, họ nhìn thấy một cô bé trên người mặc một bộ y phục của cổ đại nào đó, cả cái cách buộc tóc nữa đang nằm trên một bụi cỏ trong vườn.

Đưa đứa bé đó vào nhà, gọi bác sĩ đến kiểm tra xong xuôi họ mới có thể yên tâm. Sau cái lần này mẹ của nàng không hề yên tâm nên cả ba và mẹ nàng lên chùa cầu phước cho nàng và sẵn dịp gặp Huyền Tĩnh đại sư xem số của nàng.

Trong hoa viên đằng sau chùa đang có một vị đại sư đang ngồi đó, ba và mẹ của nàng bước vào và đưa ra hai cái bát tự một cái là của Hín Kim Phụng và cái còn lại là của Hín Kim Ngọc cho đại sư xem.

Vừa nhìn qua bát tự của hai người sắc mặt của vị đại sư có một chút biến đổi bất thường mà không ai nhìn thấy. Xem xong vị đại sư liền nhìn hai người trước mặt, hai người thấy vị đại sư nhìn vậy không khỏi lo lắng.

"Có phải đứa bé này vừa xảy ra một chuyện gì đó cách đây không lâu đúng không?" Huyền Tĩnh đại sư vừa nói vừa chỉ vào cái bát tự của Hín kim Ngọc.

"Dạ...dạ có, cách đây một tháng con bé nó có mất tích ạ." Hai người nhìn nhau rồi mẹ của nàng liền lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Luyện Võ (P2)

Trầm ngâm một hồi Huyền Tĩnh đại sư liền nói: "Đây chỉ mới là bắt đầu thôi."

"Ý này của đại sư là sao? Có phải con tôi còn bị gì nguy hiểm nữa hay sao?" Nghe vậy cả hai người đều hoảng loạn.

"Cái này thì ta không thể nói trước được. Giờ hai người hãy về và bồi dưỡng thêm cho cả hai đứa trẻ này, sẽ đến lúc hai đứa trẻ này phải đối mặt cho dù ta có làm gì...thì đó cũng chỉ là tạm thời mà thôi...Mười hai năm sau ta sẽ đến tìm hai vị thí chủ." Nói rồi Huyền Tĩnh lại không nói gì nữa cho người tiễn hai vị về.

Không cách nào hỏi thêm được nữa hai người đành về nhà. Trên đường về cả hai đều thể hiện ra cái vẻ lo lắng của mình.

"Ý này của đại sư là sao? Còn cái bồi dưỡng nữa là sao?" Vị phu nhân lo lắng cộng với khó hiểu hỏi.

Về đến nhà hai người vào thư phòng và gọi thêm cả quản gia của gia đình vào.

"Bác Trương này, ngày mai hãy đi tìm các thầy dạy các loại võ và những người có liên quan lại đây cho tôi." Ba nàng ngồi trên sô pha nghiêm nghị nói.

Quản gia trả lời xong cũng bước ra khỏi phòng xuống nhà lập tức đi làm.

Ngày hôm sau

Trước phòng khách có hơn mười người có tướng rất cường tráng cùng về mặt đầy nghiêm nghị ở đó.

Ở đây không chỉ có các vị sư phụ dạy về võ thuật điển hình của Trung Quốc cổ xưa mà còn có các vị dạy về Karate, taekwondo, bắn súng, bắn cung,...Điều tụ hội tại đây.

"Hôm nay tôi mời mọi người đến đây là mọi người có thể dạy hết những gì mọi người biết được cho hai đứa con gái này của tôi không?"

Nói xong ông liền nhìn qua hai bức ảnh trên bàn với một ánh mắt vô cùng lo lắng.

"Vâng."

Thế là sau đó là những ngày luyện tập đầy gian khổ của hai người. Cứ như vậy trải qua chín ròng rã để đổi lấy võ công đầy mình như bây giờ của họ. Vì dễ thuận lợi hơn cho việc luyện võ nên gia đình cũng như các vị sư phụ đã đồng ý đưa họ đến đất nước Việt Nam đầy địa hình hiểm trở cũng như các cánh rừng chưa có ai đi đến.

Nói xong chuyện như vậy bất giác nhìn sắc trời bên ngoài đã là một đêm mù mịch.

Thấy sắc trời đã về khuya và mình cũng đã kể hết chuyện nên hai người không nói gì nữa liền leo lên giường ngủ một giấc đến sáng nhưng mà không hề biết ở một gian phòng nào đó đang long trời lở đất.

Bên gian phòng mới đổi, Vương Tuấn Khải đang ngồi trên cái bàn trà nhìn hai người thủ vệ trước mặt.

"Ta để ngươi luyện bao nhiêu năm nay mà chỉ một việc con con này ngươi cũng không làm được?"

"Thuộc hạ biết tội, xin Thái tử xử phạt." Bạch Dạ chỉ biết cuối đầu không dám nhìn lên.

"Haiz cũng không thể hoàn toàn trách ngươi. Cô ta võ công đích thực quá kỳ lạ rồi. Ngươi trở về tự lĩnh phạt đi."

Không nói thì thôi mà đã nói đến thì không ai không biết Thái tử là người không chỉ văn thôi mà võ cũng rất giỏi.

Trong tay nắm cả ngàn binh. Mà có một điều rất ít người biết là đằng sau Thái tử còn đào tạo cả một bang phái hùng mạnh, với cách thức đầy tàn khốc. Đó cũng là nguyên nhân mà các nước xung quanh không giám rụt rịt gì cả.

Đối với một quốc gia hùng mạnh và diện tích vô cùng lớn như Huyền Nguyệt quốc thế này thì không một ai có thể cưỡng lại được sức hút của nó chứ nói chi đến các nước xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hồng Thủy Quán

Tuy tối qua náo động như vậy nhưng vì lệnh của Vương Tuấn Khải nên không một ai dám hó hé điều gì. Cũng đã phái người qua các phòng khác đánh lạc hướng.

Mới sáng sớm Vương Tuấn Khải liền cùng các thuộc hạ rời khỏi khách điểm trở về hoàng cung.

Đến gần giữa trưa thì hai người Hín Kim Phụng cùng Hín Kim Ngọc lúc này mới lơ mơ tỉnh dậy.

Làm vệ sinh cá nhân, thay đồ rồi hóa trang xong thì cũng đã giữa trưa. Hai người xuống lầu ăn trưa, bấy giờ họ mới biết tên thái tử kia đã rời đi. Biết được tin này hai người không khỏi vui mừng, tên đó đi rồi thì có thể bớt lo phần nào a.

Dùng xong bữa trưa hai người rời khỏi khách điểm đi thẳng.

Từ hôm qua đến nay đều ở trong khách điểm nên hai người cũng không thể nào quan sát hết được đường xá ở đây. Lần này xuống phố cũng không làm họ quá kinh ngạc, cũng không phải là đường phố quá vắng người a.

Đi tiếp thì các con đường vẫn như vậy hàng hóa tập nập không khác gì hàng cập bến. Đột nhiên phía trước cạnh hồ có một nhóm người kiểu giống như dựng một cái rạp cũng lớn để che nắng.

Thấy nhiều người xúm lại như vậy hai người cũng thầm nghĩ khó trách vì sao nãy giờ các con đường cứ vắng, thì ra là đều tụ tập ở đây.

Thấy tò mò hai người cũng xen vào đó liền đứng đầu. Địa lý thuận lợi, nhìn được rất rõ toàn cảnh a.

Lúc này có một chàng trai cầm cái bàn đến đặt xuống rồi leo lên bàn đứng, cầm chiêng gõ gõ ba tiếng rồi háng giọng nói:

“Đến xem đến xem nào các vị thương thân phụ lão. Hôm nay Hồng Thủy quán chúng tôi có một tin vui nói cùng mọi người đây. Đến xem đến xem đi...”

Người nọ vừa la lên thì người đông lại càng thêm đông. Hín Kim Ngọc đứng một bên tò mò không hiểu liền hướng vị thăm thẳm bên cạnh hỏi.

"Vị thẩm thẩm này không biết Hồng Thủy quán làm ăn cái gì a?"

"Nhìn người chắc là người vùng khác nên không biết. Đây này, Hồng Thủy quán này là trà kịch quán. Tuy chỉ mới mở không lâu nhưng đã nổi tiếng khắp thành này. Các vở kịch của quán không nơi nào có thể diễn hay như vậy. Lão bản của quán tên là Doãn Kha, nghe nói là một nam nhân. Người này trước nay chưa từng xuất hiện bao giờ."

"A đa tạ thẩm thẩm. Doãn Kha..."

Nói cảm tạ với vị thẩm này xong nàng liền trở nên đăm chiêu với cái tên này. Mà Hín Kim Phụng đứng bên cạnh cũng nghe được hết liền suy tư nói. "Doãn Kha người này chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút."

Nàng nghe vậy cũng cảm thấy đúng liền gật đầu nhưng chợt nghĩ đến bọn nàng có làm cái gì phạm tội sao phải cẩn thận a.

Vừa la xong thì hầu hầu mọi người đều tụ tập hết ở đây. Thấy người đến đã đủ chàng trai hài lòng chuẩn bị nói tiếp.

"Các vị cũng đã biết Hồng Thủy quán này của chúng ta đã mở cửa cũng đã một năm nay rồi. Nay lão bản của ta cũng muốn tăng thêm người liền cần đó là một vị thuyết sư. Vị thuyết sư này không cần quá uyên thâm, học quá rộng."

Mọi người nghe đến đây liền vui không hăng. Nhưng khi nghe đến câu tiếp theo thì mọi người không khỏi mà trầm ngâm suy nghĩ.

"Nếu ai muốn ứng cử thì đều có thể a. Chỉ cần người muốn ứng tuyển phải làm một bài thơ về các cô nương trên thiên hạ này là liền có thể thông qua."

Nói xong không đợi mọi người phản ứng hẳn liền đi xuống bàn lùi về đằng sau đứng cùng các người trong quán.

Qua một lúc liền có một vị thúc thúc xuất hiện. Hín Kim Ngọc và Hín Kim Phụng thì không nói gì chỉ đứng trầm ngâm mà nhìn mọi sự việc đang xảy ra. Đang yên ắng đột âm thanh bắt đầu vang lên, xôn xao lên hẳn.

"Đây không phải là Huyền lão sư sao? Sao người lại ở đây."

"A Huyền lão sư. Không phải bây giờ người đang ở kinh thành sao? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây."

"Ây da đừng có nói với ta là Huyền lão sư là giám khảo thi nha."

"Cái gì ông ta là giám khảo chấm thi. Trời ơi Huyền lão sư mà chấm thi thì ta phải biết làm sao a. Người có biết ông ta là ai không là lão sư của các thái tử a, nội chỉ có thái tử Vương Tuấn Khải thôi thì đã anh minh như vậy rồi vậy ta làm sao qua a."

"..."

Nghe đến đây mọi người đang nhao nhao lên thì im bật lại. Không bao lâu thì giọng của một ai đó liền vang lên. Giọng nói đầy trong trẻo.

"Có lợi hại đến vậy không? Ta đến, để ta thử xem nào."

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chỉ Là Mượn Thơ Thôi

Người nói ra câu này là một cô gái trẻ, có vẻ là ngang tuổi với Hín Kim Ngọc. nàng có một gương mặt hình trái xoan, đôi mắt to,...Đây là một cô gái có ngoại hình rất dễ thương và đẹp. Nàng mang trên người là một bộ y phục màu lục nhạt.

Ở Trái Đất thời xưa thì người phụ nữ đẹp là mặt có phần tròn, thân hình phải mập một chút mới được xem là người con gái đẹp. Còn ở đây thì không, người con gái đẹp ở đây gần giống với tiêu chuẩn của người đẹp thế kỉ 21.

Biết bao nhiêu người đang nhìn nàng nhưng có vẻ như nàng rất tự tin những gì mình nói a. Không bao lâu thì xung quanh bắt đầu nhộ nhộ lên, cùng theo đó là những câu bàn tán.

"Đây là ai vậy?"

"Tôi không biết nhìn có vẻ đoan trang như vậy mà cao ngạo quá."

"..."

Đột nhiên có người hét lớn lên làm mọi người chú ý đến.

"Đây không phải là Nhị tiểu thư Vòng gia hay sao."

"Vòng gia? Vòng gia nào vậy sao tôi không biết."

"Ấy Chắc nhất thời người không nhớ ra thôi. Là gia tộc đứng đầu của thành ta đây, là nữ nhi của Vòng Quân Liên đó."

"A a nhớ rồi. Nhưng ta nhớ không lầm thì vị Nhị tiểu thư này rất đoan trang, hiền thực rất có chừng có mặt mà. Sao đây khác xa vậy?"

"Nghe cũng dễ hiểu thôi lời đồn là lời đồn còn có thực hay không thì ai biết được. Đúng không?"

Sau một lúc nhón nháo thì vị Nhị tiểu thư là người đầu tiên lên báo danh theo đó mọi người cũng ùn ùn kéo lên đăng kí. Hín Kim Phụng đứng đây cũng chỉ là xem náo nhiệt thôi. lúc muốn đi thì lại không thấy Hín Kim Ngọc đâu cả, nàng đoán không lầm thì Hín Kim Ngọc đã lên báo danh rồi. Nàng chờ trán thờ dài đưa ra một dãy gương mặt bắt mắt đi.

Báo danh kết thúc mọi người lại kéo xuống đứng chờ chủ trì báo danh vào tuyển. Sau Huyền lão sư là người chấm thi cũng coi như là người của Hồng Thủy quán đứng ra nói:

"Vòng sơ tuyển này rất đơn đề đã ra bây giờ mời mọi người theo báo danh của mình viết ra thơ của mình."

Nói xong ông quay người sang thuộc hạ bên cạnh nói "Có thể bắt đầu được rồi." thì người này liền báo danh từng người đi lên.

"Trương Trung Nhân"

"Có"

"Quốc Sừ Quân"

"Có"

"Vòng Kim Ngân"

"Có"

"Hín Kim Ngọc"

"Có"

"..."

Vừa rồi khi báo danh Hín Kim Ngọc đã để ý thấy chữ viết của họ rất giống với chữ của Trung Quốc thời xưa. Hín Kim Ngọc và Hín Kim Phụng đã được huấn luyện rất nhiều thứ trong đó bao gồm cả chữ viết Trung Quốc xưa, nên nàng không đáng đo gì cả. (Kiểu này giống huấn luyện toàn năng ấy.)

Cầm bút lên nàng ngẫm không biết nên viết bài thơ của ai bây giờ cho hợp với đề bài, đột nàng nghĩ ra một bài rất hay a. Cầm cây bút viết thật nhanh rồi nộp lại bài. Đúng lúc cùng với nàng nộp bài là Vòng kim Ngân. Hai mắt nhìn nhau một lúc rồi nộp bài.

Đi ra ngoài Hín Kim Ngọc thấy Hín Kim Phụng còn đứng đó liền chạy đến. Thấy nàng ra Hín Kim Phụng liền hỏi

"Em làm thơ thiệt à? Đọc chị nghe nào."

"Em nào làm thơ em chỉ là mượn thơ thôi." Nói xong Hín Kim Ngọc nở một nụ cười thật tươi.

"Mượn thơ? Vậy em đảo lấy bài của ai?"

"Xuyt Một lát chị sẽ biết thôi."

Đợi mọi người ra hết và ban giám khảo chấm bài thì đã qua hết hai canh giờ. Trong lúc chờ như vậy thì cũng đã giữa trưa, Huyền lão sư gọi người ra nói với các thí sinh tham gia đi vào các quán ăn bữa trưa một canh giờ sau sẽ có kết quả.

Vừa nói xong thì mọi người cũng lần lượt rời đi thoáng chốc chỉ còn lại khoảng sân trống.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Kết Quả

Mọi người vừa rời đi thì Huyền lão sư cũng cầm tập bài thi đó đi đến một quán trọ không xa.

Vào một căn phòng đặt đóng đề thi lên bàn rồi cũng không nói gì nhàn nhã uống trà.

"Đây là tất cả bài của kì này?" Giọng nam trầm ấm vang lên phá giải sự yên lặng.

"Đúng, người xem đi rồi chọn...Ta thiết không hiểu người làm chuyện này để làm gì cũng đã mấy năm rồi."

"..." Chàng trai này không nói lời nào chỉ nhìn chăm chăm vào các bài thi.

"Thôi được ta không nói nữa người tiếp tục xem đi ha. Ta đi đây." Huyền lão sư đưa ra một bộ mặt bất đắc dĩ rồi đi ra khỏi phòng.

Chàng trai không nói gì vẫn ngồi xem bài. Trong ánh mắt sâu thẳm không đáy này như có như không đang suy nghĩ gì đó. Từng tờ từng tờ cứ như thế qua đi giờ chỉ còn lại ba bốn tờ cuối. Con mắt của chàng trai này gần như hiện lên một tia thất vọng nào đó nhưng vẫn kiên trì xem hết chỗ còn lại. Cậu không muốn bỏ qua một chút biện pháp, manh mối nào để tìm được họ...

Không. Cậu đã tìm thấy rồi, nhìn bài làm này trên tay mắt cậu hiện nên một cỗ vui mừng không thôi. Chính họ, họ đã đến. Cậu ở cái thế giới này cũng đã bốn năm rồi. Bốn năm này cậu không ngừng mở ra các cuộc tuyển chọn như thế này trên nhiều tỉnh thành của nhiều quốc gia cũng chỉ để tìm ra họ. Cuối cùng họ cũng đến...

Cậu cầm hai bài thi lên xé một đường rồi đưa cho thuộc hạ đưa bài này cho Huyền lão sư.

Cầm hai bài trên tay Huyền lão sư trở lại thì mọi người đã tập trung đầy đủ. Thấy Huyền lão sư trở lại mọi người liền im lặng cả lại để nghe kết quả.

"Các bài thi ta đã xem qua cả. Quả thực năm nay có rất nhiều nhân vật ưu tú a. Nhưng trên tay tôi chỉ có hai bài do đích thân lão bản của Hồng Thủy quán chọn ra."

Chưa nói xong bên dưới đã bắt đầu nhốn nháo

"Chỉ lựa ra có hai người? Hồi nãy ta nhìn không lầm có hơn một trăm người tham gia a."

"Thật? Lão bản này cũng quá kén chọn a. Ta tưởng qua vòng một ít nhất cũng còn hơn năm mươi người sau đó càng thi càng ít chứ. Không ngờ mới vòng một mà loại gần hết chỉ còn lại hai người."

"Chắc! Quá khắc nghiệt a. Hai người này cũng không phải ưu tú trong ưu tú sao."

Mọi người tại đây đều đang suy đoán xem hai người nào có thể làm thơ hay đến mức đánh bại hơn một trăm người ứng thi ở đây.

"Chắc không hên đến mức dính đến em đâu nhỉ." Hín Kim Phụng đưa một ánh mắt trêu chọc nhìn Hín Kim Ngọc.

"Ai biết được. Biết đâu bắt ngờ..." Hín Kim Ngọc cũng không nói gì là phản bác đi.

Hín Kim Phụng nghi hoặc không thôi nhìn Hín Kim Ngọc một hồi rồi quay lên nghe kết quả.

Huyền lão sư nhìn hai tờ giấy bị xé mất một góc này mà nghĩ mãi không thôi. Vì sao? Vì phần bị xé này là xé gần xé hết nửa bài rồi còn gì. Một câu có bảy chữ thì đã xé mất bốn chữ rồi mà một bài như vậy đã xé hết mấy câu rồi ai đọc cho ra chữ.

Thật không hiểu nổi.

"Bây giờ tôi sẽ đọc lên một số phần của hai bài này, sẽ bỏ mất một số phần. Ai nhận ra bài này là của mình thì xin mời lên đây." Nói xong Huyền lão sư liền nhìn cho thật kỹ rồi đọc.

"Đêm khuya trăng..."

Tơ cái hồng...

Chén rượu hương...

Rồi xin hỏi ai là chủ nhân của tác phẩm này, mời lên đây."

"What? Không cần chuẩn như vậy đó chứ thật là em kìa. Thật không tồi nha, còn nhớ được bài Tự Tình. Ukm được đó."

"Biểu cảm này là gì đây? Tác phẩm Tự tình của Hồ Xuân Hương hay như vậy lại hợp chủ đề tại sao không lấy. Ách nhầm là mượn mới đúng." Nhìn bộ dáng khinh thường của Hín Kim Phụng nàng khinh bỉ không thôi.

Không đôi co với Hín Kim Phụng nữa Hín Kim Ngọc dần dần tiến lên phía trước. Đi tới nàng gật đầu một cái với Huyền lão sư như chào hỏi.

Nhìn cô nương đứng trước mặt mình là một cô gái khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi thân hình gầy ốm, khuôn mặt không có gì là nổi bật này ông thật cảm thán không thôi

Thật là không ngờ người sáng tác ra bài này là vị cô nương này a. Thật là...

"Tiểu thư đây là chủ nhân của bài này?"

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Gặp Nạn

"Tiểu thư đây là chủ nhân của bài này?"

"Vâng, không sai, là dân nữ."

"Vậy mong tiểu thư có thể đọc hết cả bài thơ và những phần bị thiếu không? À! Vì để đảm bảo sự chuẩn sát nên mong tiểu thư hãy đọc." Huyền lão sư giải thích một chút nguyên nhân rồi mời Hín Kim Ngọc đọc.

"Không có vấn đề. Vậy để ta đọc lại." Tuy đã biết trước nhưng nàng vẫn khò khắn trương a. Như đang trả bài cho lão sư vậy. *Thật tưởng niệm a.*

"Đêm khuya vắng vắng trống canh dồn,

Tơ cái hồng nhan với nước non.

Chén rượu hương đưa say lại tỉnh,

Vàng trăng bóng xế khuyết chưa tròn.

Xiên ngang mặt đất rêu từng đám,

Đâm toạc chân mây đá mấy hòn.

Ngán nỗi xuân đi xuân lại lại,

Mảnh tình san sẻ tí con con!"

"Hay hay hay." Một số người nghe xong bài này cũng không khỏi tấm tắc khen hay.

"Thật không ngờ lại lấy cái từ 'tơ' của tơ li này đi đánh đồng với 'cái hồng nhan' thật là mĩa mai a." Người đầu tiên nghe xong lên tiếng cảm thán.

"Thật là một bài hợp chủ đề a."

Nghe mọi người cảm thán không thôi khiến cho Hín Kim Ngọc có cảm giác hơi...nhột nhột a. Đây là bài nàng mượn của Hồ Xuân Hương mà nghe mọi người tán dương cứ như nó là bài của mình vậy. Thật xin lỗi a.

"Hảo. Vậy là đã tìm ra chủ nhân của bài này. Trên tay tôi còn một bài nữa. A bài này có tự. 'Bốc toán tử' xin hỏi chủ nhân bài này là..." Huyền lão sư nhìn Hín Kim Ngọc xong không nói gì rồi nói tiếp.

Bên dưới lại bắt đầu xôn xao. Đột có một cánh tay đưa lên giữa đám người. Khi mọi người quay lại xác nhận là người nào thì không thể nói nên lời luôn.

"Thật không ngờ lại là Vòng nhị tiểu thư a."

"Này các người không nhớ hồi nãy cô ta có nói là lên đầu mà đúng không?"

"Đúng a. Thật là đủ tài năng a. "

Trong khi mọi người đang bàn luận thì Vòng Kim Ngân đã bước lên lễ đài chào hỏi với Huyền lão sư cùng Hín Kim Ngọc.

"Theo như trình tự lúc nãy mong Vòng nhị tiểu thư trình bày. "

"Hào.

Ngã trú Trường Giang đầu,

Quân trú Trường Giang vĩ.

Nhật nhật tư quân bất kiến quân,

Cộng âm Trường Giang thủy.

Thư thủy kỷ thời hưu?

Thư hận hà thời dĩ?

Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm,

Định bất phụ tương tư ý."

(theo bản dịch:

Em ở đầu Trường Giang,

Chàng ở cuối Trường Giang.

Ngày ngày nhớ chàng chẳng thấy chàng,

Cùng uống nước Trường Giang.

Sông bao giờ ngừng trôi?

Hận bao giờ mới nguôi?

Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp,

Nhớ nhau chung thủy trọn đời)

"Được rồi. Cả hai chủ nhân của hai bài thơ đã xuất hiện, vì cuộc thi năm nay có nhiều nhân tài mà Hồng Thủy quán chúng tôi lại không muốn nhân tài bị mai một, nên năm nay lão bản chúng tôi phá lệ sẽ tuyển cả hai người thắng trong giải đấu ngày hôm nay." Huyền lão sư nói xong cũng không xuống liền mà đợi người của quán ra nói một chút để kết thúc buổi tuyển chọn này.

"Vậy là cuộc thi hôm nay xem như chính thức khép lại. Rất cảm ơn quý vị đã tham gia ứng tuyển lần này."

Buổi ứng tuyển kết thúc mọi người kéo nhau đi về, duy chỉ còn Hín Kim Ngọc và Vòng Kim Ngân lưu lại. Để thông báo một số việc.

Trên đường về nàng thuận tiện nói với Hín Kim Phụng về việc mà Huyền lão sư đã thông báo.

Hai ngày sau hai người trúng tuyển sẽ phải lên Kinh thành. Vì Hồng Thủy quán được khôi nguồn ở Kinh thành, cũng có thể gọi là chủ sở chính. Hai người phải đến đó để làm thủ tục và một số việc khác nữa.

Quay về khách điểm hai người thu dọn đồ đạc, làm thủ tục trả phòng. Vừa bước ra khỏi quán đã thấy có một cỗ xe ngựa đợi đằng trước. Biết trước Huyền lão sư sẽ chuẩn bị xe để lên đường nên hai người xác nhận với phu xe một chút rồi lên xe xuất phát.

Về mặt của Vòng Kim Ngân vì nàng là người của Vòng gia nên nàng có cỗ xe riêng vì vậy sẽ xuất phát sau họ.

Ra khỏi thành khoảng một canh giờ thì đến một khu rừng. Khu rừng này cũng không tính là nhỏ nếu muốn băng qua nó cũng phải ít nhất là bốn đến năm ngày.

Vì ban đêm hay có những con thú dữ đi tìm mồi nên để tránh bất trắc phu xe liền cho hạ trại vào buổi chiều.

Nhìn qua thì có vẻ vị phu xe này rất yếu đuối, mong manh nhưng thực chất lại là một cao thủ trong cao thủ a. Đây là nhận định của Hín Kim Ngọc và Hín Kim Phụng khi thấy những hành động và cử chỉ của vị phu xe này.

Không ngồi ở không hai người đi quanh khu vực hạ trại tìm củi. Đi loang quanh tìm củi được một lúc thấy đã đủ hai người chuẩn bị quay về thì phía sau phát lên những âm thanh quái lạ.

Tưởng mình nghe lầm hai người đứng thêm một chút lắng nghe thì âm thanh lại không còn.

"Chắc chắn là nghe lầm." Hín Kim Ngọc nhàn nhạt nói ra một câu rồi quay lưng bước đi.

Hín Kim Phụng đứng phía sau nhìn lại một chút rồi cũng quay người đi thì một âm thanh non nớt kèm theo giọng điệu hót hải vang lên

"Cứu tôi với. Các người là ai?...Cứu tôi với."

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thật Đáng Yêu

"Cứu tôi với. Các người là ai?...Cứu tôi với."

Âm thanh non nớt vang lên sau bụi cây làm Hín Kim Phụng và Hín Kim Ngọc cảnh giác nãy càng cảnh giác hơn.

Nhìn bụi cây đang không động tĩnh nãy giờ mà giờ đây đang lung lay không ngừng. Đi đến gần thì hai người nhìn thấy có một bóng dáng nhỏ nhoi đang không ngừng len lỏi qua các bụi cây, phía sau có một tốp năm sáu người cầm đao đang lùng sục phía sau.

Thấy có ánh mắt nhìn qua hai người nhanh nhẹn núp xuống bụi cây phía dưới. Đang cúi xuống khuôn mặt của Hín Kim Ngọc vừa vịn chạm phải một cái gì đó mềm mềm. Chưa kịp kiểm tra xem vật đó là gì thì một âm thanh vang dội vang lên.

"A a a a..."

"Lão đại hình như nó ở phía trước."

Nghe thấy động tĩnh nhóm người phía sau liền lục sục đi đến.

Như vậy cũng không có nghĩa nó sẽ ảnh hưởng đến quyết định muốn xem cái vật mềm mềm này là gì. Tay nàng vừa chạm vào nó cảm thấy nó có vẻ run run và có xu hướng chuẩn bị la lên nữa. Xác định vị trí miệng của nó nàng liền bịt lại, kéo nó về phía mình.

Thật không ngờ cái thứ mềm mềm này lại là một cậu bé nhỏ nhắn. Khuôn mặt bụ bẫm đáng yêu đến chết người, không chỉ vậy nó còn rất đẹp trai nha. Cộng thêm dòng nước mắt chảy lã chã nhìn thật yêu nghiệt hết sức.

Phải bắt cóc về. Đây là ý nghĩ của hai người hiện giờ.

Còn chưa được nghĩ xong thì nhóm người đã lúc này liền xuất hiện ngay trước mặt ba người.

"lão đại, nó ở đây. Còn có thêm hai người nữa." Tên nam nhân lúc này thông tri cho người lãnh đạo của chúng nay đang đứng trước mặt các nàng.

"Bắt thẳng nhóc đó về còn hai người kia giết." Tên lão đại cầm trên tay con dao nhỏ đâm từng chút từng chút vào cây gỗ nhàn nhạt nói.

"Dạ." dứt lời đám người phía sau liền xông lên muốn bắt lấy thẳng nhóc.

"Muốn cướp đồ của ta, các ngươi xứng." nói xong Hín Kim Ngọc liền rút ra bên hông một con dao nhỏ mà dài đứng lên đánh với bọn người phía trước. Trước đó nàng đã dao thẳng nhóc cho Hín Kim Phụng. Nhìn cảnh hỗn chiến phía trước cậu bé lúc này vẫn đang run sợ nay dường như nó ý thức được có người cứu nó nên không còn sợ nữa mà mở to đôi mắt của mình nhìn cuộc chiến thật say đắm.

Hín Kim Phụng đang giữ thẳng nhóc, nhìn thấy biểu hiện này của nó cũng không biết nói gì hơn. Là những đứa trẻ khác thì nãy giờ vẫn còn khóc sướt mướt nãy giờ rồi mà đứa trẻ này lại đưa ra biểu cảm này thật không biết nói như thế nào.

Một đám này người cũng không đông lắm cũng tầm tám chín người nên Hín Kim Ngọc cũng không kéo dài thời gian. Dùng một vài chiêu võ thuật đánh vào những điểm yếu trên cơ thể bọn họ. Không trụ được đám người đó liền một đi không trở lại.

Nhìn những cổ thi thể nằm lán lóc trên mặt đất nàng cũng không có quá nhiều biểu cảm, xoay người đi thật nhanh về phía hai người. Sợ thẳng bé bị hoảng nên nâng cẳng bước nhanh hơn. Nhưng ai nào ngờ vừa bước được không bao nhiêu nàng liền bị khuôn mặt nó dọa sợ.

Này là biểu cảm gì. What up?

Nhìn biểu cảm ngơ ngát của đứa em yêu dấu nàng Hín Kim Phụng cũng không quá ngạc nhiên.

"Thôi chúng ta mau rời khỏi đây nếu không lát nữa sẽ có thêm người." "

Không nói hai lời cả ba người liền thu dọn một chút hiện trường rồi hướng về phía trại mà đi thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Liệu Ta Còn Gặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.